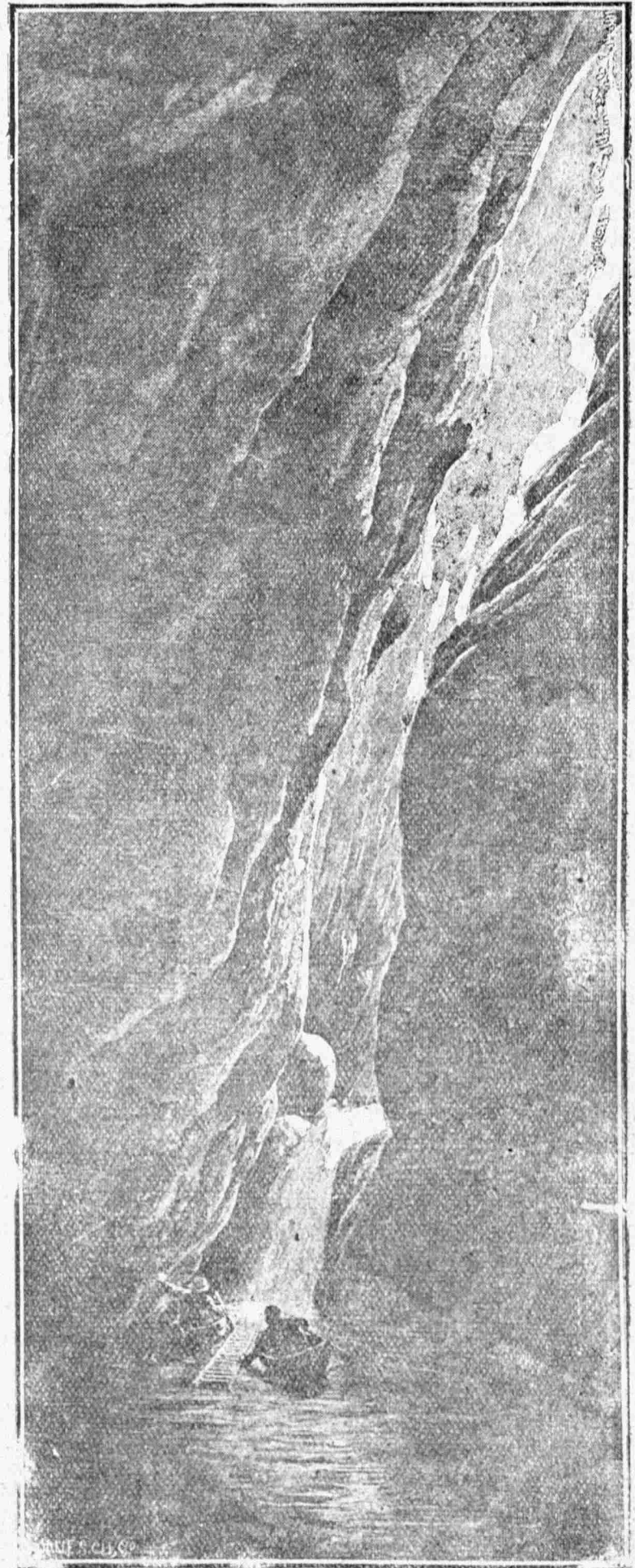
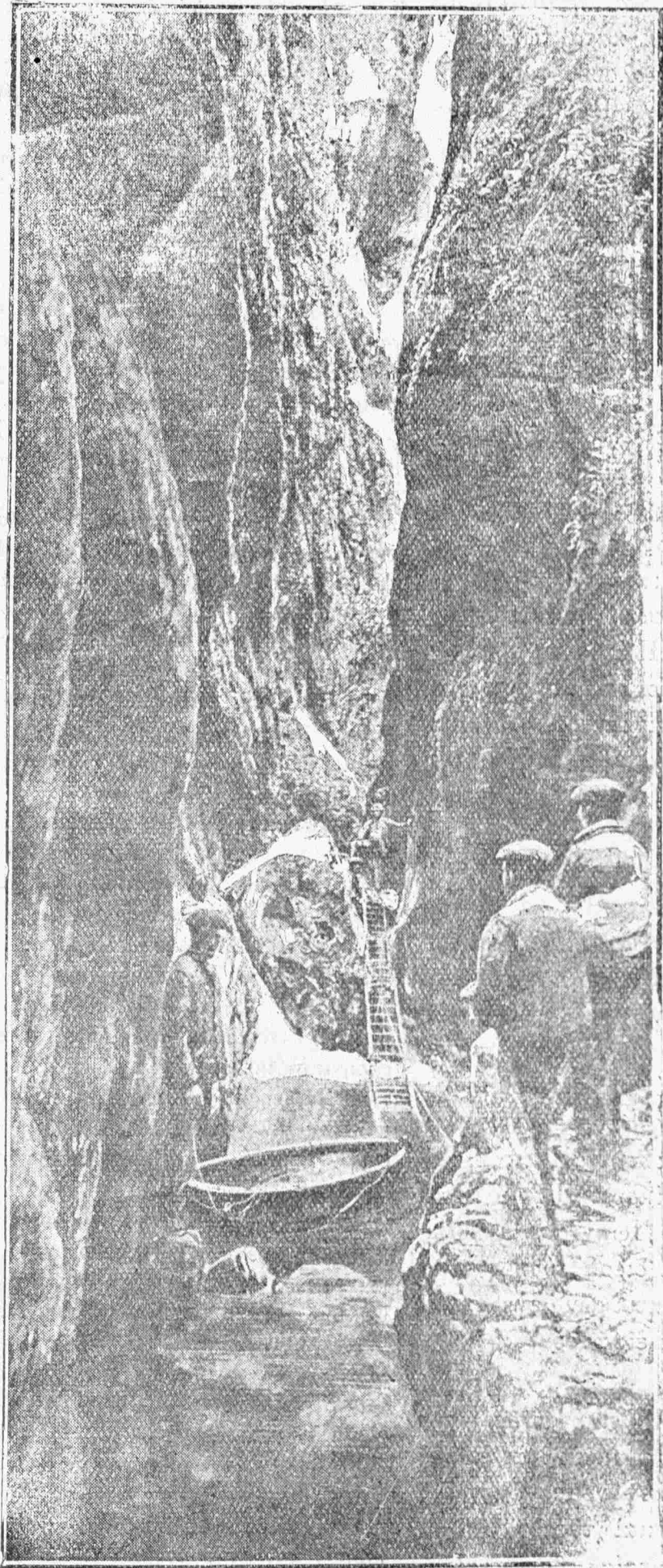

'Ασ' Όλα

Τὸ ἠσύμβολόν μας: ΔΙ' ΟΛΙΓΩΝ ΠΟΛΛΑ

* ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ *

SISMANOGLIO
MEGARO

ΑΙ ΦΑΡΑΓΓΕΣ ΤΗΣ ΟΛΗΑΔΙΒΙΕ

Ὁραιότατα καὶ περιεργότατα πράγματα ἀπεκάλυψεν ἡ ὑπὸ τὸν Ε. Α. Martel ἀποστολή εἰς τὰ κάτω Πυρηναιῖα. Αἱ ἀνωτέρω εἰκόνες παριστῶσι δύο μεγαλοπρεπεῖς τοποθεσίας μετὰ τοὺς ὑψηλοὺς καταρράκτας (40—50 μ.

ὑψους). Αἱ τοποθεσίαι αὗται, ἄγνωστοι μέχρι σήμερον, θὰ γίνωσι διὰ καταλλήλων συγκοινωνιῶν γνωσταὶ εἰς τὸν κόσμον τῶν περιηγητῶν, προξενούσαι τὸν θαυμασμόν διὰ τὸ ἐπιβλητικὸν αὐτῶν μεγαλεῖον.

ΠΟΛΙΤΙΚΟΝ

ΔΕΛΤΙΟΝ

ΚΥΡΙΑΚΗ ΟΜΙΛΙΑ

ΑΙΑΜΑΡΤΙΑΙ ΤΟΥ ΠΑΡΑΛΥΤΙΚΟΥ

Όταν, κατά την αυριανήν του Εὐαγγελίου περικοπήν, ἔφερον πρὸ τοῦ Ἰησοῦ παραλυτικὸν ἐπὶ κλίνης βεβλημένον, ὁ Σωτὴρ, ἀπευθυνόμενος πρὸς αὐτὸν καὶ θέλων οὐ μόνον νὰ θεραπεύσῃ τὸ σῶμα τὸ πάσχον, ἀλλὰ καὶ νὰ διδάξῃ, εἶπε: «Τέκνον, ἀφέωνται σοι αἱ ἁμαρτίαι σου».

Εἰς τὴν φράσιν ταύτην περικλείεται ὁλόκληρος διδαχὴ ἕξ αὐτῆς δυνάμεθα ν' ἀντλήσωμεν πολλὰ τὰ ἐποικοδομητικὰ καὶ ὠφέλιμα, δι' αὐτῆς καὶ μόνης μανθάνομεν μεγάλας ἀληθείας, μία τῶν ὁποίων εἶναι καὶ ἡ ἑξῆς:

Ἡ ὀδύνηρὰ κατάστασις τοῦ παραλυτικοῦ ἐκεῖνου, ὁ ὁποῖος ἀδρανῆς, ἀκίνητος ἐπὶ τῆς κλίνης του ἦτο ὡς πτώμα ἀναπνέον, ὠφείλετο εἰς τὰς προγενεστέρας ἁμαρτίας, εἰς τὸν σφαλερὸν δρόμον τῆς ζωῆς, τὸν ὁποῖον εἶχεν ἀκολουθήσει.

Οἱ παραλυτικοὶ σήμερον δὲν εἶναι σπάνιοι. Θέλετε μαζὶ νὰ ἐξετάσωμεν καὶ τὰ πρῶτα αἷτια τοῦ θλιβεροῦ αὐτοῦ ἀποτελέσματος; Ἐν πρώτοις δὲν πρέπει νὰ φρονῶμεν, ὅτι παραλυτικοὶ εἶναι ἐκεῖνοι, τοὺς ὁποῖους βλέπομεν νὰ κοιτώνται ἐπὶ τῆς κλίνης τῶν ἀκίνητοι, ἀναμένοντες τὸ μοιραῖον ἔχομεν καὶ παραλυτικούς, οἱ ὁποῖοι, καίτοι εἶναι καὶ εὐκίνητοι καὶ ἔχουσι τὰ ἄκρα ρωμαλέα καὶ ἰσχυρά, μ' ὅλα ταῦτα δὲν εἶναι ὀλιγότερον παραλυτικοὶ τὴν καρδίαν καὶ τὸ πνεῦμα, ἀδυνατοῦντες νὰ δράσωσιν ἐπωφελῶς, ἀνίσχυροὶ νὰ εὐεργετήσωσι, νὰ παρηγορήσωσι, νὰ συγκινηθῶσι. Φοβερῶτεροι δὲ οὗτοι τῶν σωματικῶν παραλύτων, μιταδίδουσι τὴν νοσηρὰν αὐτῶν κατάστασιν καὶ εἰς τὸ περιβάλλον, ἐντὸς τοῦ ὁποῖου ζῶσι, σκορπίζοντες τὴν ἀναληθίαν καὶ τὴν ἀπογοήτευσιν εἰς τὰς καρδίας ἐκεῖνων, οὗς πλησιάζουσιν. Αὐτοὶ εἶναι οἱ πεπορωμένοι τὴν καρδίαν, οἱ ἠθικῶς παράλυτοι.

Ἀκριβῶς δ' ἐκ τῆς ἠθικῆς αὐτῆς παραλυσίας πηγάζει καὶ ἡ σωματικὴ. Προηγεῖται πρώτη ἡ ἐλαστικότης τῆς συνειδήσεως, ἡ ὁποία ἐπιτρέπει βαθμηδὸν τὴν παράβασιν τῶν πρὸς ἡμᾶς αὐτοὺς καὶ τὴν οἰκογένειαν καὶ τὴν κοινωνίαν κοθηκόντων μας, καὶ ὡς τιμητικὴ αὐτῆς ἀκολουθία ἔρχεται ἡ κραιπάλη, ἡ ἀναισθησία πρὸ παντὸς καλοῦ καὶ γενναίου, καὶ ἡ ἀνηθικότης.

Ὁ ἄνθρωπος, ὁ μὴ τυχὸν οἰκογενειακῆς ἀνατροφῆς, ὁ ἄνθρωπος, ὁ ὁποῖος ζητεῖ τὴν χαρὰν μακρὰν τῆς οἰκογενείας του, μέσα εἰς τὰ καταγῶγια, εἰς τὰ ὁποία λατρεύεται ὁ Βάκχος καὶ ῥεεῖ ἀφθονον τὸ ἄλκοὸλ μὲ τὰς δηλητηριώδεις του ἀναθυμιάσεις, ὁ ἄνθρωπος, ὅστις θεωρεῖ τὴν ζωὴν ὡς οὐδένα ἱερὸν καὶ ὠραῖον σκοπὸν ἐγκλείουσιν, αὐτὸς ἀκριβῶς εἶναι ὁ φοβερὸς παράλυτος, ὁ ἀναμένων ἀπελπίς τὸ μοιραῖον.

Δὲν φρονεῖτε ὅτι ἡ φοβερὰ αὕτη ἀσθένεια εἶναι εὐθεράπευτος, ἂν πρὸς πρόληψιν αὐτῆς ἡ ἀνθρωπιστικὴ παιδείσις ἐργασθῇ περισσότερον;

Περὶ τὸ Ἀλβανικὸν ζήτημα πολλὰ καὶ ἀλληλοσυγκρουόμενα εἰδήσεις ἐκυκλοφόρησαν. Ἐνῶ ἀφ' ἑνὸς ἠγγέλλοντο ὑποταγαὶ Ἀλβανῶν τινῶν ὀπλαρχηγῶν, ἐξ ἄλλου ἀψιμαχίαι μὲ αἱματηρὰ ἀποτελέσματα ἐτηλεγραφοῦντο ἐκ τῶν παρὰ τὰ Μαυροβουνιωτικὰ σύνορα ἐπαναστατῶν. Ἡ κατάστασις εἶναι ἀρκετὰ σκοτεινὴ, φαίνεται δ' ὅτι καὶ ἡ κυβέρνησις διστάζει πρὸ τῶν ληπτέων κατὰ τῶν Μαλισόρων μέτρων, ὅτινες ἐξακολουθοῦσιν ἐπιμένοντες εἰς τὰ αἰτήματά των. Πρὸ τῆς τοιαύτης θέσεως τῶν πραγμάτων ἡ σύγκλησις τῆς Βουλῆς εἰς ἔκτακτον σύνοδον ἐνδείκνυται, ἡ δὲ ἰδέα αὕτη ἀρχίζει καὶ ὀρμιάζει εἰς τοὺς ἐνταῦθα πολιτικούς κύκλους.

Ἐν τῇ Οὐγγρικῇ Βουλῇ ὁ βουλευτὴς Ἰθάγκας ἔκαμεν ἐπερώτησιν, ζητῶν νὰ μάθῃ ἂν ὁ πρωθυπουργὸς ἐγνώριζεν ὅτι ὁ κόμης Ἀῖρενταλ διένειμεν ἄλλοτε εἰς τοὺς Μαλισόρους δέκα χιλιάδας ὄπλα καὶ χρήματα. Ἡ ἐπερώτησις αὕτη τοῦ Οὐγγρου βουλευτοῦ τῆς ἀντιπολιτεύσεως μεγάλως ἐθορύβησε τοὺς ἐκεῖ κύκλους, ὅτινες, ἀδιακρίτως πολιτικῆς ἀποχρώσεως, ἐχαρακτήρισαν τὴν ἐπερώτησιν ὡς ἐσχάτην προδοσίαν. Ἡ ἀγγελία τῆς ἐπερωτήσεως ταύτης ἐτάραξε καὶ τὴν ἐνταῦθα δημοσίαν γνώμην, ἀποδειχθέντος μίαν ἔτι φορὰν, τί εἶδους εἶναι αἱ περιλάλητοι τῆς δυαδικῆς αὐτοκρατορίας ἐπὶ τὴν Ἀλβανίαν βλέψεις.

Τὴν ἐβδομάδα ταύτην εἶχομεν καὶ ἄλλας εἰδήσεις, αἷτινες παρίστων ὡς λίαν ἀνώμαλον καὶ τὴν κατάστασιν ἐν Ἠπείρῳ, τὴν ὁποίαν οἱ Ἀλβανισταὶ ἠθέλησαν νὰ κηρύξωσιν ἐν ἐπαναστάσει. Εὐτυχῶς αἱ εἰδήσεις αὗται ἀπεδείχθησαν ἐξωγκωμέναι, δὲν στερεῖται ὅμως ὑποστάσεως ἢ πληροφορία, ὅτι ὅμιλοι Ἀλβανιστῶν διατρέχουσι τὴν Ἠπειρον καὶ τρομοκρατοῦσι τοὺς κατοίκους. Ἐξ Ἀδῶνος, Ἀγίων Σαράντα, Ἀγίου Ἰωάννου, Ἀργυροκάστρου, ἀγγέλλεται ὅτι διεσαλεύθη ἡ τάξις καὶ ὅτι πολλοὶ τῶν κατοίκων ἐγκαταλείπουσι τὰς πόλεις ταύτας ἐκ φόβου.

Σήμερον ἐν Ἑλλάδι λήγει ἡ σύνοδος τῆς διπλῆς Βουλῆς ἐψηφίσθη κατὰ τὰς ἡμέρας ταύτας τὸ πανεπιστημιακὸν νομοσχέδιον, τὸ τῶν σπειρομένων γαιῶν καὶ τὸ περὶ εἰσοδήματος. Κατὰ τὰς τελευταίας ὅμως ταύτας ἡμέρας συνέβη ἐπεισόδιον μεταξὺ τοῦ προέδρου τῆς Βουλῆς κ. Στράτου καὶ τοῦ ὑπουργοῦ τῆς Δικαιοσύνης κ. Δημητρακοπούλου. Συνέπεια τοῦ ἐπεισοδίου ἦτο ἡ παραίτησις τοῦ κ. Στράτου ἀπὸ τῆς προεδρείας ἀντ' αὐτοῦ ἐξελέγη ὁ κ. Τσιριμῶκος.

Ἡ Α. Θ. Παναγιότης μετὰ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου προέστησαν τῶν ἐξετάσεων τῆς ἐν Χάλκῃ Θεολογικῆς Σχολῆς, αἷτινες καὶ ἐπερατώθησαν. Τὴν Κυριακὴν δὲ ἐν τῷ ἱερῷ ναῷ τῆς Ἁγίας Τριάδος ἐγένετο πατριαρχικὴ καὶ συνοδικὴ λειτουργία.

— Ἡ πρὸς ἐξέτασιν τοῦ ζητήματος τῆς στρατολογίας καὶ τῆς ἐκπαιδεύσεως ἐιδικὴ ἐπιτροπὴ ἐκ τῶν ὑπουργῶν τῆς Παιδείας καὶ τῶν Στρατιωτικῶν, ἐδήλωσεν ὅτι πολλὰ αἰτήματα τῶν Πατριαρχείων κρίνει δίκαια καὶ εὐλογα, αἱ δὲ ὑπάρχουσαι διαφοραὶ εἶναι ἀσήμαντοι καὶ μικραί. Ἦδη μένει ὅπως τὸ πόρισμα τῆς ἐπιτροπῆς ὑποβληθῇ εἰς τὸ ὑπουργικὸν συμβούλιον διὰ τὰ περαιτέρω.

— Πολλὰ πικρανομίαι καὶ καταπιέσεις ἀγγέλλονται ἐκ Μάκρης. Ὁ πρόεδρος τοῦ ἐκεῖ πρωτοδικείου Χουσεῖν Σιδικὴ ἐφέντης προσπαθεῖ νὰ ἐξεγείρῃ κατὰ τῶν Χριστιανῶν τὸν φανατισμὸν τοῦ μουσουλμανικοῦ πληθυσμοῦ. Ἡ ἐν Μάκρῃ παραμονὴ τοῦ ἐν λόγῳ ὑπαλλήλου θέλει γεννήσῃ πολλὰ καὶ σοβαρὰ ζητήματα.

— Δι' ἐκθέσεώς του, ἀναγνωσθείσης κατὰ τὴν συνοδικὴν συνεδρίαν τῆς Τρίτης, ὁ Μητροπολίτης Διδυμοτείχου καταγγέλλει φοβερὰν ἀτίμωσιν, διαπραχθεῖσαν ὑπὸ τριῶν στρατιωτῶν κατὰ τῆς δεκατετραετοῦς κόρης τοῦ ἐκ Μ. Ζαλουφίου χωρικοῦ Χ' Εὐθυμίου. Ἡ περιγραφή τῆς ὅλης σκηνῆς προξενεῖ ἀλγεινὴν ἐντύπωσιν καὶ προκαλεῖ τὸ ἐρῶθημα. Ἐνεκρίθη ν' ἀποσταλῇ ἐντονον τακτικὸν διαμαρτυρίας καὶ νὰ ζητηθῇ ἄμεσος καὶ παραδειγματικὴ τιμωρία τῶν δραστῶν.

— Τὸ ὑπουργεῖον τῆς Δικαιοσύνης διὰ τεσκερὲ αὐτοῦ πληροφορεῖ τὸ Πατριαρχεῖον, ὅτι ἡ ἑλληνικὴ ἐκκλησία Κιρτσόβου ἐπεδικάσθη εἰς τοὺς Βουλγάρους, καὶ ὅτι θὰ δοθῇ ἀνάλογον χρηματικὸν ποσὸν δι' ἀνέγερσιν ἑλληνικῆς ἐκκλησίας. Ἡ Ἱερὰ Σύνοδος θὰ διαμαρτυρηθῇ κατὰ τῆς παραδόσεως ταύτης, τοσοῦτον μᾶλλον, ὅσον καὶ δικαστικῶς ἐπεδικάσθη ἡ ἐν λόγῳ ἐκκλησία εἰς τὴν ἑλληνικὴν κοινότητα.

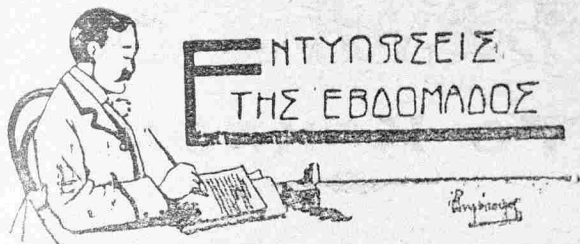
— Ἡ Ἱερὰ Σύνοδος προέβη εἰς ἐκλογὴν Μητροπολίτου Βελεγράδων. Ἐξελέγη ὁ προϊστάμενος τῆς ἐν Γαλατῇ Παναγίας Καφατιανῆς πανοσιολογ. κ. Ἰωακείμ Μαρτινιανός.

— Ἀνεγράφη εἰς τὰς ἐφημερίδας τῆς Μιτυλήνης ἡ εἰδησις ὅτι ἐν Σταλαχωρίῳ ὅμιλος ἐξ 100 Τούρκων, ἐξελθὼν ἐκ τοῦ τεμενοῦ μετὰ τὸ προσκύνημα, ὤρμησε κατὰ τοῦ προαυλίου τῆς ἑλληνικῆς ἐκκλησίας, τοῦ ὁποῖου καὶ τὸν περίβολον κατεδάφισεν. Οἱ Τούρκοι καὶ κατὰ τῆς ἐκκλησίας αὐτῆς ἐφόρμησαν, ἀλλ' ἀνεχαιτίσθησαν ὑπὸ ἀποσπάσματος χωροφυλάκων.

— Κατὰ τὴν συνοδικὴν συνεδρίαν τῆς Πέμπτης ἀνεγνώσθη ὑπουργικὸς τεσκερὲς, διαψεύδων τὰ ἐν Μαλγάρους γνωστὰ γεγονότα καὶ ζητῶν τὴν ἀνάκλησιν τοῦ ἐπιτρόπου τοῦ ἁγίου Ἡρακλείας.

— Δι' ἑτέρου ὑπουργικοῦ τεσκερὲς καταγγέλλεται ὁ ἐπίσκοπος Γλαβινίτσας, ὅτι διὰ περιοδεῶν ἐπιζητεῖ τὴν ἀποσκήρτησιν τῶν σχισματικῶν ἀπὸ τῆς Ἐξαρχίας.

— Ὁ ἅγιος Προύσης ἀγγέλλει, ὅτι, ζητήσας ἀδειαν δι' ἐν φιλεκπαιδευτικῶν σωματείων, ἔλαβεν ὡς ἀπάντησιν, ὅτι οἱ Μητροπολίται δὲν δικαιούνται νὰ ζητήσωσι τοιαύτας ἀδείας. Ἐνεκρίθη νὰ γραφῇ κατάλληλον τακτικὸν.

ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ — 10 ΙΟΥΛΙΟΥ

Πρὸς τὴν μάγον ταύτην λέξιν, πρὸς τὴν αἰθερίαν αὐτὴν θεάν, ἡ λατρεία πάντων εἶναι ἐστραμμένη. Πυκνοί, συνωθούμενοι, σπεύδοντες, οὐχὶ πρῶτοι βέβαια, ἀλλὰ καὶ οὐδέποτε τελευταῖοι, ἐρχόμεθα νὰ καταθέσωμεν ἐπὶ τοῦ ἀνδῆρου τοῦ πανυψηλοῦ βωμοῦ τῆς τὸν εὐλαβῆ τῆς λατρείας μας φόρον. Μεταβαίνομεν διὰ νὰ ἐκδηλώσωμεν τὴν ἰσρὰν εὐγνωμοσύνην, ἡ ὁποία κατακλύζει τὰς καρδίας μας καὶ διὰ ν' ἀντλήσωμεν ἀπὸ τὴν γλυκεῖαν τῆς θεᾶς μορφὴν τὰ τίμια δῶρα, τὰ ὁποία γνωρίζει αὐτὴ μόνη νὰ ἐπιδαπιλεύῃ εἰς τοὺς λάτρας τῆς.

Εἰς τὸν πυκνὸν ὄμιλον τῶν θιασωτῶν τῆς, δὲν δύναται τις πλέον νὰ διακρίνῃ τὰ ἔθνη. Ἄνθρωποι ὅλων τῶν αἰώνων, γεννήματα ὅλων τῶν μεσημβρινῶν, διάφοροι τὴν ὄψιν, τὴν μορφήν, τὸν χαρακτῆρα, ἀλλὰ πανόμοιοι κατὰ τὸ αἶσθημα, συναδέλφοι κατὰ τὸ ἰδανικόν, συγκεντροῦνται ἐκεῖ, εὐτυχεῖς ἂν κατορθώσωσι καὶ τύχῳσι τῶν ἀμυθῆτων χαρίτων τῆς ἀληθοῦς αὐτῆς Πανδώρας.

Ἄλλ' ἐκεῖ, παρὰ τὸ ἄδυτον τοῦ βωμοῦ τῆς, εἰς τὸν πρόδομον, ὁ ὁποῖος ὀδηγεῖ εἰς τὸν σηκὸν τοῦ ναοῦ, συναντῶμεν— φρικτὸν θέαμα — καὶ ὅλους τοὺς προλαβόντας ἀδελφούς μας, οἱ ὁποῖοι — πτώματα πλέον — ἀπέκαμον κατὰ τὸν ἰσρὸν ὑπὲρ τῆς Ἐλευθερίας ἀγῶνα, ἔχυσαν τὸ αἷμά των καὶ ἔκλεισαν τοὺς ὀφθαλμοὺς πρὶν ἀκόμη εὐτυχήσωσι νὰ θωπευθῶσι διὰ τοῦ παρηγόρου τῆς θεᾶς μειδιάματος.

Τὰ πτώματα ἐκεῖνα χρησιμεύουσιν ὡς εὐσταθῆς στηλοβάτης, ἐφ' οὗ ἐδράζεται τὸ σύμβολον τῆς θεᾶς, τὸ δ' αἷμα ὡς πολύτιμος πορφύρα, δι' ἧς ἐβάφη ὁ μανδύας τῆς.

Ἐλευθερία! Εἶναι ἡ πρώτη δύναμις, ἡ ὁποία φύσει ἐδόθη εἰς τὸν ἄνθρωπον, εἶναι τὸ πρῶτον στοιχεῖον τῆς ὑπεροχῆς καὶ ἡ βάσις τῆς λογικῆς ἰσχύος του. Δι' αὐτῆς μόνῃς καὶ διὰ τῶν ἀγαθῶν τῆς θέλει ἐπιτευχθῆ ὁ ἐπὶ γῆς προορισμὸς τοῦ ἀνθρώπου καὶ ἡ εὐδαιμονία του, δι' αὐτῆς οἱ λαοὶ θὰ ἀρθῶσιν εἰς τὸ ἐπίπεδον, ἀπὸ τοῦ ὁποῖου κατέπεσαν ἢ εἰς τὸ ὁποῖον δὲν ἠδύναντο νὰ ὑψωθῶσιν. Ἡ σωματικὴ Ἐλευθερία, ἣτις ἐξασφαλίζει τὴν ἀνάπτυξιν τῶν σωματικῶν τοῦ ἀνθρώπου δυνάμεων, ἡ θρησκευτικὴ Ἐλευθερία, δι' ἧς ἀφίεται ἡ καρδιά ἀνενόχλητος εἰς τὰς θρησκευτικὰς αὐτῆς διαθέσεις καὶ πεποιθήσεις, ἡ Ἐλευθερία τοῦ λόγου, ἣτις συντελεῖ εἰς τὴν ἀσκησιν τῆς διανοίας καὶ εἰς τὴν

ἀκόλυτον μετάδοσιν τῶν ἰδίων ἰδεῶν, ἡ ἀστικὴ Ἐλευθερία, ἡ Ἐλευθερία τῆς κτήσεως καὶ τοῦ συνεταιρισμοῦ, ἀποτελοῦσιν, οὕτως εἰπεῖν, ἀνὰ μίαν πλευρὰν τῆς αὐτῆς πυραμίδος, ἣτις εἶναι ἡ προσωπικὴ Ἐλευθερία.

Καίτοι ὅμως ἡ προσωπικὴ Ἐλευθερία ὑπῆρξεν ἔμφυτος τῷ ἀνθρώπῳ δύναμις, ἐν τούτοις εὐρέθησαν πρόσωπα, τὰ ὁποῖα ἠθέλησαν νὰ περιορίσωσιν αὐτήν, νὰ τὴν συνθλίψωσι, νὰ τὴν ἐκμηδενίσωσιν. Ὑπῆρξαν ἐποχαί, κατὰ τὰς ὁποίας ἡ Ἐλευθερία ἦτο ἄγνωστος καὶ μυθολογικὸς τις παράδεισος, ὁ ὁποῖος ἐχάνετο ἢ εἰς τοὺς θρούλους τῶν παραδόσεων τοῦ παρελθόντος ἢ εἰς τὰ νέφη ἀβεβαίου μέλλοντος. Ἄνδρες, ἰσχυροὶ ἀληθῶς, ἀλλ' ἄνδρες ἀπάνθρωποι, ἐξεμεταλλεύθησαν τὴν δύναμιν ταύτην, συνεκέντρωσαν εἰς ἑαυτοὺς τὴν ἰσχὴν καὶ παρεμόρφωσαν τὰ δικαιώματα. Ἐπεβλήθησαν ἐπὶ τῶν λαῶν, κατέστησαν τὴν θέλησιν των θέλησιν καὶ ἐκείνων, καὶ τοῖς ἀφήρσαν τὸ ἰσρώτατον τῶν ἀνθρωπίνων δικαιωμάτων. Τὸ ξίφος ἐβοήθησε τὴν ἀδικίαν καὶ ἡ ἀγχόνη συνεπλήρωσε τὸν ἐκφοβισμόν.

Κατόπιν ὅμως τούτων ἡ ἀντίδρασις ὄφειλε νὰ ἐπακολουθήσῃ καὶ ἐπῆλθε πάντοτε βιαία καὶ ἀτίθαστος τόσος, ὅσον τρομακτικὸς καὶ ἀσπλαγχνὸς ὑπῆρξεν ὁ προηγηθεὶς ἐκβιασμὸς. Ἡ ἀνθρωπότης πλειστάκις συνεταράχθη ἀπὸ τὸν σάλον τῶν ἀνθρώπων, οἱ ὁποῖοι ἐξαλλοὶ πλέον καὶ ἀχαλίνωτοι ἐζήτουν ν' ἀποκτήσωσιν ὅ,τι ἀπόλεσαν καὶ νὰ καρπωθῶσιν ἐκεῖνο, τοῦ ὁποῖου τὴν στέρησιν εἶχον πικρῶς δοκιμάσει. Καὶ ἰδοὺ ἡ ἱστορία παραθέτει μακρὸν κομβολόγιον τοιούτων πράξεων. Ἐκάστη γωνία γῆς ὑπῆρξε καὶ θέατρον εὐγενῶν ὑπὲρ τῆς Ἐλευθερίας ἀγῶνων, οὐδεὶς δ' αἰὼν παρήλθεν, ὅστις νὰ μὴ σημειώσῃ καὶ μίαν ἰσχυρὰν κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἥττον ἐκρηξίν τῶν φιλελευθέρων δογμάτων.

Οἱ Ἀρμόδιοι καὶ οἱ Ἀριστογείτονες εἰς τὰς ἀρχαιοτέρας Ἀθήνας ἔσχον μακρὰν σειρὰν μιμητῶν, τῶν ὁποίων τὴν κατακλειδα, βέβαια, δὲν ἀποτελεῖ ὁ Θρασύβουλος, ὁ ὁποῖος μὲ τοὺς ὀπαδούς του κατέλυσε τὴν τυραννίδα τῶν τριάκοντα. Τὴν Ρώμην, τὸ διαρκὲς τοῦτο στάδιον τῶν στάσεων καὶ τῶν ανατροπῶν, δὲν συνεκίνησεν ὀλίγον ἢ στάσις τῶν Πληβείων,

Γ Ν Ω Μ Α Ι

Ἡ θλιβερωτέρα ἡμέρα εἶναι ἡ σήμερον.

Κορνήλιος.

Τὸ ἔαρ κάμνει μελαγχολικοὺς ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι ὡς ἐκ τῆς ἡλικίας των εὐρίσκονται εἰς τὸ φθινόπωρον.

Αἰμίλιος Φαγκέ.

Τὸ πᾶν ἀρχίζει ἐδῶ κάτω καὶ τελειώνει κάπου ἄλλου.

Hugo.

τῆς ὁποίας ἀποτέλεσμα ὑπῆρξεν ὁ περιορισμὸς τῆς αὐταρχικῆς τῶν Ὑπάτων δυνάμεως, ὁ δὲ Βροῦτος καὶ Κάσσιος, καίτοι ὀπλίσθησαν μὲ τὸ ἐγχειρίδιον τοῦ δολοφόνου, δὲν δύναται ν' ἀπαλειφθῶσιν ἀπὸ τὴν μακρὰν σειρὰν τῶν τῆς Ἐλευθερίας προμάχων.

Ἄλλὰ πρὸς τί νὰ λησόμεθα εἰς μεμακροσμένους χρόνους; Πρόσφατοι σχεδὸν εἶναι οἱ ἀγῶνες τῆς Ἀμερικῆς, τῶν ὁποίων τὸ σύνθημα ἔδωσεν ἡ Βοστώνη καὶ ἡ Φιλαδέλφεια, καὶ τοὺς ὁποίους ἐπέστεψεν ἡ νίκη τῆς Σαρατόγας καὶ ἐπεσφράγισεν ἡ συνθήκη τῆς Κορυσάλλης. Ἡ μεγάλη γαλλικὴ τοῦ δεκάτου ὀγδόου αἰῶνος ἐπανάστασις, ἡ ὁποία κατέλυσε τὴν φοβερὰν δυναστείαν τῶν ἰσχυρῶν καὶ κατεκρήμνισε τὸ σύμβολόν τῆς — τὴν Βαστίλλην — εἶναι ἡ καλλιτέρα ἐκδήλωσις τῶν φιλελευθέρων ἀρχῶν, ὅσαιδήποτε καὶ ἂν συνέβησαν κατ' αὐτὴν ἔκτροποι σκηναὶ καὶ ἀπανθρωπίαι. Ἐλθόμεν εἰς τὴν ἀτυχή Πολωνίαν. Οἱ ἀγῶνες τῆς κατὰ τὸ 1846 καὶ τὸ 1863 θὰ μείνουν ἱστορικοὶ καὶ ἀλησμόνητοι διὰ τὰς ὁμοιότητας, διὰ τῶν ὁποίων καὶ κατεπνίγησαν. Ἡ δὲ Ἰταλία μὲ τὸ μικρὸν Πεδεμόντιον, προχθὲς ἔτι ἐώρταζε τὴν ἐπετηρίδα τῶν ἐνδόξων ὑπὲρ τῆς Ἐλευθερίας ἀγῶνων τῆς.

Ὅλα τὰ ἔθνη ἔχουσιν ἐπιθέσει εἰς τὰς προγενεστέρας ἢ νεωτέρας τῆς ἱστορίας των σελίδας τ' ἀψευδῆ ἔχνη τῶν ὑπὲρ τῆς Ἐλευθερίας ἀγῶνων των καὶ ὅλοι οἱ λαοὶ δύναται νὰ καυχῶνται ὅτι προσέφερον εἰς τὴν εὐεργέτιδα ταύτην θεὰν πολύτιμα ὑπὲρ αὐτῆς θύματα.

Εἰς τὸν εὐγενῆ τοῦτον χορὸν καταλέγεται νῦν καὶ ἡ Τουρκία. Ἡ γηραιὰ αὕτη χώρα, ἡ ὁποία διατηρεῖ εἰς τοὺς κόλπους τῆς τόσον εὐμαρῶς ἀπειράριθμα γηγενῆ ἔθνη, ἔσται ἐν ὑπὸ τὸ βάρος δουλείας μισαρᾶς καὶ ἔμμενε νενεκρωμένη ὑπὸ τὰς ἀλύσεις, τὰς ὁποίας ἐπάρατος ἀπολυταρχία εἶχε σφυρηλατήσῃ. Ἄλλ' ἡ ἀντίδρασις δὲν ἠδύνατο νὰ μὴ φανῆ καὶ ἐδῶ, καὶ ἰδοὺ ὅτι σήμερον ἐορτάζομεν τὴν τρίτην ἐπετηρίδα τῆς ἀπελευθερώσεως τῶν λαῶν τούτων διὰ τῆς ἐφαρμογῆς τοῦ Συντάγματος.

Δὲν θὰ ἐπιχειρήσωμεν ἐδῶ νὰ τονίσωμεν τὸν πανηγυρικὸν τῆς ἐορτῆς ταύτης· αἱ σκιρτῶσαι ἐκ χαρᾶς καρδίαι τῶν Ὀθωμανῶν δὲν ἔχουσιν ἀνάγκην πομπῶδων λόγων διὰ νὰ σημάνωσι τὴν φαιδρὰν κωδωνοκρουσίαν.

Συνενοῦμεθα μόνον μετὰ τῶν χαϊρόντων καὶ θερμοτάτας ἀπευθύνομεν εὐχὰς ὑπὲρ ἐδραιώσεως τοῦ συνταγματικοῦ καθεστώτος, τὸ ὁποῖον καὶ μόνον θέλει ἐξασφαλίσῃ καὶ περιφρουρήσῃ καὶ τὴν ἐθνικὴν μας Ἐλευθερίαν.

Θ. Κ. Μ.

Συμφώνως πρὸς τὴν ὑπόθεσίν μας, ἀρχόμεθα ἀπὸ σήμερον τῆς δημοσιεύσεως τῆς Ἱστορίας τῆς Τουρκίας βιογραφικῶς ἀπὸ τοῦ πρώτου Σουλτάνου Ὄσμάν μέχρι τοῦ σήμερον ἀνάσσαντος. Ἡ περιληπτικὴ αὕτη ἐξιστόρησις εἴμεθα βέβαιοι ὅτι μεγάλως θέλει εὐαρεστήσει τοὺς ἀναγνώστας μας, εἰς τοὺς ὁποίους προσφέρομεν οὕτω πρωτότυπον καὶ λίαν ὠφέλιμον ἔργον. •

ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΤΟΥΡΚΙΑΣ

ΣΟΥΛΤΑΝ ὌΣΜΑΝ Ο Α΄

(1258 — 1326)

Ἡ ἴδρυσις τῆς Ὄθωμανικῆς αὐτοκρατορίας ἀρχεται ἀπὸ τοῦ Ὄσμάν ἢ Ὄθμάν, ἐξ οὗ καὶ οἱ Τούρκοι ἀπεκλήθησαν Ὄσμανίδαι (Ὄσμανλήδες) ἢ Ὄθωμανοί. Ὁ Ὄσμάν ἦτο υἱὸς τοῦ Ἔρτογρουλ βέη, ἀρχηγοῦ τουρκικῆς φυλῆς ἐν Μικρᾷ Ἀσίᾳ. Ὁ Ἔρτογρουλ βέης ἀπέθανεν ὑπερεκατοντούτης τῷ 1281, καὶ ἀφῆκε διάδοχόν του τὸν Ὄσμάν, γεννηθέντα τῷ 1258. Ὁ Ὄσμάν ἔδειξεν ἀμέσως μεγάλην στρατιωτικὴν δραστηριότητα, κυριεύσας ἐντὸς ὀλίγου χρόνου ὀλόκληρον σχεδὸν τὴν Βιθυνίαν καὶ λαβὼν πρῶτος τὸ ὄνομα Σουλτάνος, τὸ ὁποῖον σημαίνει

Κυρίαρχος, καὶ τὸν τίτλον Γαζῆ (νικητής). Τοιοῦτοτρόπως, ἐπεκτείνων ὄλον ἐν τῷ κράτει τοῦ ἐν Ἀνατολῇ, ἐγένετο ἐπίφοβος διὰ τὸ Βυζάντιον, τοῦ ὁποίου ἡ παρακμὴ καὶ ἡ ἐκλυσίς εἶχον ἀρχίσει ἀπὸ πολλῶν ἡδὴ αἰώνων. Ἐπιθυμῶν δὲ νὰ συνεχίσῃ αὐτὸς τὸ ἔργον τῶν Ἀράβων χαλιφῶν, οἱ ὁποῖοι εἶχον πρῶτοι πολιορκήσει τὴν Κωνσταντινούπολιν τῷ 688, ἔστρεψε τὰ ὄπλα κατὰ τοῦ Βυζαντινοῦ κράτους καὶ ἤρχισε ν' ἀποσπᾶ, σχεδὸν ἀκωλύτως, ἐπαρχίας καὶ κτήσεις αὐτοῦ ἐν Ἀνατολῇ. Ὁ σπουδαιότερος πόντος τοῦ Ὄσμάν ἦτο ἡ ἄλωσις τῆς Προύσης, καὶ πρὸς τὴν πόλιν ταύτην ἔστρεψεν ὄλον του τὸν κατακτητικὸν ζῆλον. Ἀλλ' ἡ ὄχυρὰ Προῦσα ἀνθίστατο γενναίως ἐπὶ πολλὰ ἔτη· πᾶσαι δ' αἱ προσπάθειαι τοῦ Ὄσμάν πρὸς ἐκπόρθησιν αὐτῆς ἀπετύγχανον. Γηράσας δὲ καὶ αὐτὸς καὶ πάσχων ἐκ

ποδάγρας, ἀπεφάσισε ν' ἀναθέσῃ τὴν ἄλωσιν τῆς πόλεως εἰς τὸν υἱόν του Ὄρχάν (Υρκανόν). Ἀλλὰ καὶ αὐτὸς δὲν κατώρθωσε νὰ κυριεύσῃ τὴν πόλιν ἐξ ἐφόδου. Στέλλει λοιπὸν πρεσβεῖαν εἰς Κωνσταντινούπολιν διὰ νὰ καταπέσῃ τὸν αὐτοκράτορα νὰ διατάξῃ τὴν παράδοσιν τῆς Προύσης, μὴνύσας εἰς αὐτὸν ὅτι, ἐκ φιλίας πρὸς τὸ πρόσωπον αὐτοῦ, ἐπιθυμεῖ νὰ φεισθῇ τῆς ζωῆς τῶν κατοίκων καὶ ὅτι θὰ ἐπιπτε μὲν ὄσονούπω ἢ καὶ ὑπὸ σιτοδείας ἡδὴ κατατροχομένη πόλις, τοῦτο ἦτο βέβαιον· ἐὰν ὅμως ἐν τῷ μεταξύ ἢ πόλις παρεδίδοτο, αὐτὸς μὲν ἐδέχετο νὰ πληρώσῃ ὡς ἀποζημιώσιν 30 χιλ. δουκᾶτων, τοὺς δὲ κατοίκους τῆς νὰ συνοδεύσῃ ἀσφαλῆς φρουρὰ μέχρι τῆς Κίου.

Αὐτοκράτωρ τοῦ Βυζαντίου ἦτο τότε Ἄνδρόνικος Β΄ ὁ Πρεσβύτερος, υἱὸς καί, ἀπὸ τοῦ 1273 μέχρι τοῦ 1281, συμβασιλεὺς Μιχαὴλ Η΄ τοῦ Παλαιολόγου, τοῦ ἀνακτήσαντος, τῇ 26 Ἰουλίου 1261, ἐκ τῆς φραγκικῆς κατοχῆς τὴν Κωνσταντινούπολιν. Ὁ Ἄνδρόνικος, καταγινόμενος τότε νὰ καταστρέψῃ καὶ ἀκυρώσῃ τὰς ὑπὲρ τῆς δῆθεν ἐνώσεως τῶν δύο Ἐκκλησιῶν προσπάθειας τοῦ πατρὸς αὐτοῦ καὶ ν' ἀνανεώσῃ τὸ Σχίσμα, κατετρίβετο εἰς ἀνωφελεῖς καὶ ἀτελευτήτους θρησκευτικὰς λογομαχίας· καὶ ἀντὶ νὰ στείλῃ στρατὸν καὶ στόλον καὶ ζωτροφίας εἰς τὴν δεινῶς ἀπειλούμενην καὶ ἡδὴ κλονιζομένην Προῦσαν, οὐ μόνον κατεδίκαζεν εἰς ἀχρησίαν τὰς στρατιωτικὰς καὶ ναυτικὰς τοῦ κράτους δυνάμεις, ἀλλὰ διέτασσε καὶ τὴν παράδοσιν τῆς πολιορκουμένης πόλεως. Οὕτω δέ, μετὰ δεκαετῆ πολιορκίαν, τῷ 1326, ὁ Ὄρχάν ἐκυρίευσεν ἀμαχητὶ σχεδὸν τὴν Προῦσαν, ἀφ' οὗ ἐπέτρεψε τὴν ἐκκένωσιν αὐτῆς ὑπὸ τῶν κατοίκων.

Ἡ Προῦσα ὑπῆρξεν ἡ πρώτη μεγάλη πόλις, ἣν κατέλαβον οἱ Τούρκοι καὶ ἡ πρώτη τοῦ κράτους αὐτῶν πρωτεύουσα. Μόνον ὁ Ὄσμάν δὲν ἐπέζησεν, ὅπως ἴδῃ πραγματοποιούμενον τὸν ζωηρὸν αὐτοῦ πόντον, διὰ τὸν ὁποῖον τόσας προσπάθειας καὶ τόσους μόχθους ἐπὶ τόσα ἔτη κατέβαλλε· διότι, ψυχορραγῶν ἡδὴ καὶ ἐπιθανάτιος, ἔλαβε τὴν εἶδησιν τῆς κατακτήσεως τῆς πόλεως ὑπὸ τοῦ υἱοῦ του. Ἀλλ' ὁ Ὄρχάν, τῇ διαταγῇ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ στοιχῶν, ἔθαψεν αὐτὸν μεγαλοπρεπῶς ἐντὸς τοῦ μητροπολιτικοῦ ναοῦ τοῦ Προδρόμου, ὃν μετέβαλεν εἰς δζαμίον.

Ὁ σουλτάνος Ὄσμάν εἶχεν, ὡς λέγεται, τοὺς βραχίονας μακροῦς, ὑπερβαίνοντας τὰ γόνατα· ἐν Ἀνατολῇ δὲ ἡ ιδιότης αὕτη, καθὼς καὶ τὸ μαῦρον χρῶμα τοῦ τριχώματος, θεωρεῖται ὡς ἀριστος οἰωνός, καὶ πρὸ πάντων διὰ τοὺς ἡγεμόνας. Οἱ δὲ Ὄθωμανοί, ἀναφερόμενοι καὶ εἰς τὸν βασιλέα τῶν ἀρχαίων Περσῶν Ἀρταξέρξην, τὸν ἐπιλεγόμενον Μακρόχειρα, ὅστις ὑπῆρξεν ἐπίσης μέγας ἡγεμὼν, ἐσημάτισαν παροιμίαν, λέγοντες ὅτι «οἱ βασιλεῖς ἔχουσι τὰς χεῖρας μακράς», τοῦθ' ὅπερ σημαίνει, ὅτι ἡ ἰσχὺς αὐτῶν ἐκτείνεται πανταχοῦ. Ὁ Ὄσμάν δὲν διεκρίνετο μόνον ὡς ἀτρόμητος πολεμιστής, ἀλλὰ καὶ ὡς δίκαιος καὶ φιλόμουσος. Τσοῦτον δὲ ἀφιλοχρήματος καὶ λιτοδίαιτος ἦτο, ὥστε ἀποθνήσκων δὲν ἀφῆκεν, ὡς λέγεται, εἰμὴ ἐν καφτάνιον, ἐν σαρίκιον, ἐν κοχλιάριον, ἐν ἀλατοδοχεῖον, ζευγὸς βοῶν, ὀλίγους ἵππους, καὶ πολλὰ ποίμνια ἀμνῶν, τὸ γένος τῶν ὁποίων διατηρεῖται ἀκόμη εἰς τὰ πέριξ τῆς Προύσης.

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ Μ. ΜΕΛΙΣΣΟΠΟΥΛΟΣ
καθηγητῆς ἐν τῇ Ρωσικῇ Σχολῇ

ΤΟ ΚΑΚΑΟΝ

ὉΥ κακάου ἢ χρῆσις, ὡς ποτόν, εἰσαχθεῖσα παρ' ἡμῖν, καθ' ἐκάστην ἐξαπλοῦται, οὕτως, ὥστε μετ' ὀλίγον γενικευομένη θὰ ἀντικαταστήσῃ τὸ τέιον καὶ τὸν καφέ, τὰ δύο ταῦτα πρόχειρα τῆς καθημερινῆς ἡμῶν χρήσεως ποτά. Τοῦτο δὲ διότι τὸ τέιον καὶ ὁ καφὲς παρέχουν ὀλιγωτέρας θρεπτικὰς οὐσίας εἰς τὸ σῶμα, ἐνῶ τὸ κακάον περιέχει στοιχεῖα, τὰ ὁποῖα καθιστῶσι τοῦτο ἄκρως θρεπτικὸν καὶ σπουδαῖον τροφῆς προῖον.

Ὡς ποτόν τὸ κακάον ἐν Εὐρώπῃ, καὶ ἰδίως ἐν Ἀμερικῇ, ἀμιλλᾶται σπουδαίως πρὸς τὸ τέιον καὶ τὸν καφέ, ἢ δὲ βιομηχανία αὐτοῦ ἐν Ἀμερικῇ κατὰ τὴν τελευταίαν δεκαετίαν σπουδαίως ἠῤῥησε καὶ ἡ εἰσαγωγή τοῦ ἀκατεργάστου κακάου ἀπὸ ἔτους εἰς ἔτος γίνεται μεγαλειτέρα.

Τὸ κακάον εἶναι γνωστὸν ὑπὸ τρεῖς μορφάς: ὡς βούτυρον κακάου, ὡς κόνις κακάου καὶ ὡς σοκολάτα εἰς πλακοῦντας. Ἡ κατεργασία τοῦ τελευταίου ἀπαιτεῖ ὄχι μικρὰν ἐλιδεξιότητα, ἀλλὰ καὶ γνώσεις.

Τὸ βούτυρον εἶναι τὸ ἔλαιον ἢ πάχος τῶν σπερμάτων, συνήθως ἐξαγόμενον διὰ συνθλίψεως ἢ πιέσεως αὐτῶν, ὅτε καὶ μένει ὑπόλειμμα, περιέχον ποσότητα φυτικοῦ λίπους. Τοῦτο ἀλεθόμενον χρησιμεύει εἰς κατασκευὴν τοῦ ποτοῦ, τοῦ κοινῶς γνωστοῦ ὡς κοκὼ ἢ κακάου.

Πρὸς κατασκευὴν τῆς σοκολάτας, τὰ σπέρματα, ἀφοῦ ἐπιμελῶς καθαρισθῶσιν, ἀλέθονται, μεταβαλλόμενα εἰς κόνιν, εἰς τὴν ὁποῖαν προσθέτουσιν ἀνάλογον ποσότητα ζαχαρώσεως, ἀφοῦ δὲ κατὰ πολλὰς καὶ διαφόρους μεθόδους κατεργασθῶσιν αὐτὴν, προσθέτουσι καὶ μικρὰν ποσότητα κακάου βουτύρου καὶ ἐκθέτουσιν εἰς τόπους, ἐξ ὧν ἐξάγονται τὰ γνωστὰ πλακίδια σοκολάτας τῆς ἀγορᾶς.

Ὁ καρπὸς τοῦ κακαοδένδρου, ὁμοῖος πρὸς ἀμύγδαλον, σύγκειται ἐκ τοῦ φλοιοῦ καὶ πολλῶν σπερμάτων ὁμοίων πρὸς φασιόλους. Τὰ σπέρματα συνήθως περιέχουν 0,55 ἔλαιον καὶ ὅταν ἐλευθερωθῶν ἀπὸ τὸ ἐξωκάρπιόν των, συνθλίβονται, ἀποτελοῦντα μᾶζαν, ἢ ὁποῖα φέρεται πρὸς θερμοκρασίαν 60—70 βαθμῶν, τίθεται εἰς σάκκους ἐκ χονδροῦ ὑφάσματος καὶ πιέζεται ἐντὸς μηχανῶν, θερμαινομένων δι' αἵμου. Μετὰ τὴν πρώτην σύνθλιψιν, ἡ μᾶζα τοῦ κακάου περιέχει 0,30 πάχος. Ἀλέθεται ἐκ νέου καὶ πιέζεται ἕως οὗ μένει ἐν αὐτῷ ὄχι περισσότερον τῶν 0,15 ἐκ τῶν παχειῶν οὐσιῶν.

Τὸ κακαοβούτυρον οὕτως ἐξαγόμενον εἶναι ἐν χρήσει πρωτίστως εἰς τὴν κατασκευὴν τῆς εἰς πλακοῦντας γνωστῆς σοκολάτας. Εἶναι δὲ χρώματος κατ' ἀρχὰς λευκοῦ ὑποκιτρίνου, ἀλλ' ἐκτιθέμενον εἰς τὸν ἀέρα καθίσταται μετὰ καιρὸν ἐντελῶς λευκόν. Ἔχει δὲ γεῦσιν γλυκεῖαν καὶ εὐάρεστον.

Μετὰ τὴν ἐξαγωγήν τοῦ βουτύρου, ἡ ὑπολειπομένη ἐλαιώδης μᾶζα ἀλέθεται ἐκ νέου καὶ μεταβάλλεται εἰς τὴν γνωστὴν λεπτὴν κόνιν τοῦ κακάου.

Οἱ φυσικοὶ καρποὶ συνήθως παρέχουν 0,40-0,45 τοῦ βάρους τοῦ βουτύρου καὶ 0,30 κόνιν κακάου. Τὸ δὲ ὑπολειπόμενον 0,25 μεσοκάρπιον καὶ φλοιὸς χρησιμεύουσιν εἰς τινὰς χώρας πρὸς παραγωγήν χημικῶς κατωτέρας ποιότητος βουτύρου.

(Ἐκ τοῦ Ἀγγλικοῦ)

SAUVÉDENT

Η ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΤΡΙΗΡΗΣ

[συνέχεια από σελ. 537 και τέλος]

— Τί σου είπε για την Ρώμη ;
— “Ότι κι’ αυτή θα πέση, ακριβώς όπως ημείς, όταν την διαφθείρουν ο πλούτος και τα κόμματα.

“Ο Γίσκος έτριψε τα χέρια του λέγων :
— Αυτό τουλάχιστον κάνει την τύχη μας ολιγότερον φαρμακερή... ‘Αλλ’ αφού ημείς επέσαμε κι’ η Ρώμη θα πέση, ποιός τότε θα ελπίζει να γίνη θαλασσοκράτωρ ;

— Και γι’ αυτό ακόμη την ήρωτησα (είπεν ο Μάγρος) και της έδωκα την ζώνη μου, που είχα αγοράσει από την Τύρο, με την χρυσή της πόρπη, για την απάντησιν. ‘Αλλ’ αλήθεια ήτο πολὺ ακριβὴ ή πληρωμή για ένα μῦθο, που μου είπε, και που θα είναι ψεύτικος, αφού όλοι οί άλλοι, που μου είπε, βγήκαν αληθινοί. Προωριζετο ή θαλασσοκρατία για την χώρα της, για τὸ νησί της, που είναι πάντα μέσα στην δμίγλη, και όπου οί χρωματισμένοι άγριοι κάτοικοί της μόλις μπορούν να τραβήξουν κουπί σὲ μιὰ λυγαρένια βάρκα από την μιαν άκρη ως την άλλη. Αυτή ή χώρα ἐπὶ τέλους θα λάβη την τρίαίνα, που ή Καρχηδών και ή Ρώμη έχασαν.

Τὸ χαμόγελο, που εφάνη στὸ πρόσωπο τοῦ γεροπατρικίου, εχάθη άμέσως και τὰ δάκτυλά του έσφιξαν τὸ χέρι τοῦ συντρόφου του. Στὸν δμαλὸν γαλάζιον όρίζοντα εφάνησαν δύο μαῦρα σημεῖα.

— Τριήρεις ! (εφώναξεν ο Γίσκος).
— Στ’ όνομα τοῦ Βάαλ (είπεν ο μαῦρος Μάγρος) δὲν μπορῶ να πιστεύσω πὼς ήτο δυνατόν να γλυτώση κανείς μέσα από ένα τέτοιον βόρβορον. Να είναι ο νεαρός ‘Αμίλκας με την “Αφρική” ; ή είναι ο Μπενάβας με τὸ «Γαλάζιο» ; ‘Ημεις οί τρεῖς κι’ άλλοι μαζί μπορούσαμε ν’ αποτελέσωμεν ένα στόλον και να σηκώσωμεν κεφάλι έναντίον τῶν Ρωμαίων. ‘Εάν εξακολουθῶμεν με αυτήν την ταχύτητα, θα μᾶς φθάσουν πριν γυρίσωμεν τὸν μῶλον τοῦ λιμανιοῦ.

‘Η κατεστραμμένη τριήρης εξηκολούθει σιγά-σιγά τὸν δρόμον της και γρηγορότερα αἱ άλλαι δύο, που φάνηκαν από τὸ μέρος τοῦ Βορρηᾶ, γλυστρουῦσαν ἐπάνω στὰ κύματα.

Μόλις ὀλίγα μίλια μακρὰ εὑρίσκετο ή γλοερή γωνιά με τᾶσπρα της τὰ σπίτια, που ὑπερήσπιζε την μεγάλην αφρικανικήν πόλιν. Τώρα ἐπάνω στὸ ακρωτήριο φαίνετο ένας μαῦρος σωρὸς από πολίτας, που περιέμενον. ‘Ο Γίσκος κι’ ο Μάγρος παρετήρουν ακόμη τὰς τριήρεις που πλησίαζον, ἐνῶ ο ναύκληρος μ’ αστραπτερὰ ἄσπρα δόντια και με μάτια που ἐπέτων φωτιές, έτρεξε πρὸς την πρύμνην, εκτείνων ισχνὸν τὸ χέρι του πρὸς τὸν Βορρηᾶ.

— Ρωμαῖοι ! (εφώναξε) Ρωμαῖοι !
Σιωπὴ ἐξηπλώθη σ’ ὄλο τὸ πλοῖον.
— Μὰ τὸ κέρατο τοῦ βωμοῦ τοῦ θεοῦ ! νομίζω ὅτι ο ναύτης έχει δίκαιον ! (εφώναξεν ο Γέρο-Γίσκος).

— Κύτταξε πὼς έρχονται ἐπάνω μας σὺν τὰ γεράκια ! ‘Εχουν ἀκέραιο τὸ πλήρωμα και σωστὰ τὰ κουπιά !

— “Όστε μνησικακοῦν ακόμη και για μᾶς, που εμείναμεν μόνοι ! (είπεν ο Μάγρος με ένα μικρὸ χαμόγελο). Οὔτε μιὰ τριήρης να μὴ γυρίση στην Πατρίδα ! Καλά, ὅσο για μένα, προτιμῶ να γένη ἔτσι. Εἶμαι τῆς ιδέας

να σταματήσουν τὰ κουπιά και να τοὺς περιμείνωμεν !

— Αυτὴ είναι ή ιδέα ἐνὸς ἀνθρώπου (ἀπήνησεν ο Γέρο-Γίσκος), ἀλλ’ ή πατρις θα μᾶς εἶχῃ ἀνάγκην στὸ μέλλον. Τί θα μᾶς ὠφελήση να κάμωμεν τελείαν την ρωμαϊκήν νίκην ; “Όχι, Μάγρο ! “Ας τραβήξουν κουπιά οί σκλάβοι δυνατώτερα από πριν, ὄχι για την σωτηρία μας, ἀλλὰ για τὸ καλὸ τῆς πατρίδος.

Οὔτω τὸ μεγάλο κόκκινον πλοῖον ἐμόχθει και ἐκυλίετο πρὸς τὰ ἐμπρός, σὺν ένα κουρασμένον, λαχανιασμένον ἐλάφι, που ζητεῖ να φύγη από τοὺς διώκτας του, ἐνῶ τρέχουν γρηγορότερα αἱ δύο λεπταὶ τριήρεις, που ήρχοντο από τὸ μέρος τοῦ Βορρηᾶ. Σὲ κάθε λεπτὸ τὰ πλοῖα ἐπλησίαζον και τὸ μακρὸν και διαπεραστικὸν σάλπισμα τῶν ρωμαϊκῶν σαλλίγγων ἐγένετο δυνατώτερον.

‘Επάνω στὸν ὑψηλὸν και ἀπότομον βράχον τῶν Μεγάρων ἐστέκετο μιὰ συρροή από πλῆθος Καρχηδονίων, που έτρεξαν ἔξω από την πόλιν, σὺν ήκουσαν ὅτι εφάνησαν αἱ τριήρεις.

Οἱ Ρωμαῖοι έτρεχαν, κι’ αὐτοί, με τὴν γρηγοράδα, ὡστε εφθασαν ακριβὼς ἐμπρὸς τους κι’ ἐμελλον να κόψουν τὸ πλοῖόν τους, κι’ ὅμως κανένας ἀπ’ ὄλον αὐτὸ τὸ πλῆθος, κανένας δὲν μπόρεσε να σηκώση τὸ χέρι του και να τὸ ὑπερασπίση. Μερικοὶ ἐκλαιον ἀπ’ ἀκράτητον λύπην, ἄλλοι κατηρῶντο μ’ αστραπτερὰ μάτια και σταυρωμένα χέρια, ἄλλοι, γονατιστοί, ὑψωνον ἱκετευτικά χέρια πρὸς τὸν Βάαλ, ἀλλ’ οὔτε προσευχαί, οὔτε δάκρυα, οὔτε κατάραι μπορούσαν να καταστρέψουν τὸ παρελθὸν ή να διορθώσουν τὸ παρόν.

‘Εκείνη ή σπασμένη τριήρης, που ήρχετο ἔρπουσα, ἐσήμαιεν ὅτι ο στόλος τους κατεστράφη. ‘Εκείνα τὰ δυὸ ἄγρια κι’ ὀρητικὰ πλοῖα ἐσήμαινον ὅτι τὰ χέρια τῆς Ρώμης εἶχον σφίξει ἤδη τὰ λαύγγια τους. “Υστερον από αὐτὰ θα ήρχοντο κι’ ἄλλα κι’ ο ἀμέτρητος καλογυμνασμένος στρατὸς τῆς μεγάλης Δημοκρατίας, που ήτο από πολλά ἔτη κύριος τῆς γῆς, τώρα ἐγένετο και δεσπότης τῆς θαλάσσης. Και τί μπορούσαν να κάνουν ὄλα τὰ ἀγύμναστα πλήθη τῶν Καρχηδονίων για να τοὺς σταματήσουν ;

— “Όχι ! (εφώναξε κάποιος αἰσιοδοξότερος από τοὺς άλλους). Τουλάχιστον εἶμεθα γενναῖοι ἄνδρες και ἔχομεν ὄπλα στὰ χέρια μας.

— Τρελλέ ! (είπεν ένας ἄλλος). Μήπως τοιούτου εἶδους λόγια δὲν μᾶς έφεραν στην καταστροφὴν ; Τί μπορεῖ να κάνη ο γενναῖος ἄνδρας, ο ἀγύμναστος, έναντίον τοῦ γυμνασμένου ; “Όταν σταθῆς ἐμπρὸς στην ὀρμη και στὸ σάρωμα τῆς ρωμαϊκῆς λεγεῶνος μπορεῖς να μάθης τί θα εἴπῃ ὑπεράσπισις ;

— Τότε, ἄς γυμνασθῶμεν.

— Εἶναι πολὺ ἀργά. “Εν ὀλόκληρον ἔτος χρειάζεται για να γένη ένας από ἄνδρας στρατιώτης. Που θα εἶσαι σύ ; που θα είναι ή πόλις σου μέσα σ’ ένα χρόνον ; “Όχι ! Δὲν ὑπάρχει για μᾶς, παρὰ μιὰ ἐλπίς μοναχά. “Αν παραιτηθῶμεν ἀπ’ τὸ ἐμπόριόν μας και τὰς μεταναστεύσεις μας, ἂν πετάξωμεν πέρα ὄλα ὅσα μᾶς ἔκαναν μεγάλους... τότε ἴσως τραβήξῃ τὸ χέρι του ο Ρωμαῖος κατακτητής.

Και τώρα πλέον ήρχισε προστὰ τους ή τελευταία ναυμαχία τῆς Καρχηδόνας. Μπροστὰ στὰ μάτια τους τὰ δυὸ γοργὰ πλοῖα τῶν Ρωμαίων διεπέρασαν από τὰ δυὸ πλευρὰ τὸ πλοῖο τοῦ Μαῦρου Μάγρου. Συνεπλέχθησαν μαζί του, κι’ αὐτός, μανιώδης στην ἀεελπισίαν του, έτριψε τὰς κυρτὰς ἀγκύρας του ἐπάνω στὸ παράφραγμα τῶν πλοίων τους κι’ ἔτσι προς-

σέδεσε τὸ πλοῖόν του με τὰ δικά του, ἐνῶ με τὸ σφυρὶ στὸ χέρι ήνοιγε μεγάλας τρύπας στὸ χάλκινον ἐπικάλυμμα τοῦ πλοίου του.

‘Η τελευταία καρχηδονική τριήρης δὲν θα διέπλεε ποτὲ πλέον την Μεσόγειον· μιὰ ὄνειροφαντασία για την Ρώμη, που ἐπανηγύριζε, θα ἀνεπαύετο μέσα στὰ δικά της νερά. ‘Η ὀρητικὴ, ή μαύρη ψυχὴ τοῦ πειρατοπλοιάρχου ήναπτεν, όταν ἐσκέπτετο, ὅτι δὲν θα ἐθάπτοντο μόνοι των στὰ βάθη τῆς πατρικῆς θαλάσσης.

Πολὺ ἀργὰ τὸ ἐνόησαν οἱ Ρωμαῖοι με τί εἶδους ἀνθρώπους εἶχον να κάνουν. Οἱ ναῦταί τους, που εἶχαν γεμίσει τὰ καταστώματα τοῦ καρχηδονικοῦ πλοίου, ήσθάνθησαν να βυθίζεται τὸ σανίδωμα και να φέρεται ὀρητικῶς πρὸς τὰ κάτω. “Ετρεξαν να ξεχωρίσουν τὰ δικά τους πλοῖα, ἀλλὰ κι’ αὐτὰ ἐσύροντο παρόμοια πρὸς τὰ κάτω, καθὼς ήταν κρατημένα από τὰ νύχια τοῦ μεγάλου κοκκίνου πλοίου.

Τὸ κατάστρομα τοῦ πλοίου τοῦ Μάγρου είναι γεμάτο νερά, κι’ οἱ Ρωμαῖοι, συρόμενοι πρὸς αὐτὸ με τοὺς σιδηροὺς δεσμούς, που τοὺς ἐκράτουν, φέρονται πρὸς τὰ κάτω, ένα φρούριον ἐπάνω στὰ κύματα, μιὰ τελευταία μεγαλοπρέπεια στὸν ἀέρα. ‘Αγωνίζονται με λύσσα ν’ ἀπαλλαχθῶν από τὸ σφυκτὸ ἄρπαγμα τοῦ θανάτου, που τοὺς εἶχε κάνει τὸ πλοῖον. Τώρα, αὐτὴ είναι ὑπὸ την ἐπιφάνειαν και τὰ ρωμαϊκὰ πλοῖα ἐβυθίζοντο γρηγορα-γρηγορα από τὸ πολὺ τὸ βάρος.

Και ἰδοὺ μιὰ βοή από ἔκρηξιν. Τὸ ξύλινον πλευρὸν ξεκόπτεται από τὸ ένα και κατεστραμμένον, κομματιασμένον, ὀρθόνεται και στέκεται, σὺν ένα ἔρημον πρᾶγμα ἐπάνω στην θάλασσαν. ‘Αλλὰ μιὰ κτρινη λάμψις ἐπάνω στὰ γαλανὰ νερά δεικνύει τὸ μέρος, που ή συντρόφισσά της την έφερε στὸν θάνατον με τὸ σιδηροῦν ἔμβολον τοῦ ἐχθροῦ της. ‘Η πολυκέντητη σημαία, με την ζωγραφιστήν τίγριν τῆς Καρχηδόνας, ἐβυθίσθη κάτω από την περιδινουμένην ἐπιφάνειαν για να μὴ φανῇ ποτὲ πλέον ἐπάνω στὰ νερά.

Διότι στὸν ἴδιον καιρὸν ένα μεγάλο σύννεφον ἐκάθητο δεκαπέντε μέρες κατὰ σειρὰν ἐπάνω στην αφρικανικήν παραλίαν, ένα ὀλοσκότεινον μαῦρο σύννεφον, που ἔγεινε τὸ μαῦρο σύννεφο τῆς καιομένης πόλεως. “Υστερα από δεκαπέντε μέρες, ρωμαϊκὰ ἄροτρα πέρασαν ἀπ’ ἄκρη σ’ ἄκρη ἐπάνω από τὰ κάρβουνα και την στάκτην, κι’ ἄλλας ἐσκορπίσθη, ὡς σημεῖον ὅτι ή Καρχηδὼν δὲν θα ὑπῆρχε πλέον !

Μακρὰ ἐκεῖ, ένας σωρὸς γυμνῶν και πεινασμένων ἀνθρώπων στέκεται ἐπάνω στὰ κάρβουνα και παρατηρεῖ κάτω τὸν κατεστραμμένον κάμπον, που μιὰ φορὰ ήτο ο εὐφορότερος κι’ ο πλουσιώτερος ὄλου τοῦ κόσμου.

Και τώρα κατάλαβε, ἀλλ’ ήτο πλέον πολὺ ἀργά, ὅτι είναι θεῖος νόμος, ο κόσμος να είναι για τοὺς δυνατοὺς κι’ ἐκείνους που εὐχαριστοῦνται στην αὐτάρκειαν, ἐνῶ ἐκεῖνος που ἀποφεύγει τὰ καθήκοντα τῆς ἀνδρικῆς ηλικίας, ὄχι ἀργὰ θα στερηθῇ τὸ μεγαλεῖόν του, τὸν πλοῦτον και την δύναμιν, τὰ βραβεῖα, που χαρίζει ή ἀνδρεία.

ARTHUR CONAN DOYLE

(Μετάφρασις Ζήση Κοιῶνη)

ΗΡΩΪΚΗ ΑΦΟΣΙΩΣΙΣ

ί λέγετε λοιπόν, ιατρέ ;

— Παιδί μου, ἡ μητέρα σου εἶναι πολὺ βαρειά, πολὺ βαρειά, ἔχομεν ὅμως ἐλπίδα νὰ τὴν σώσωμεν. Δι' αὐτὸ δὲν πρέπει νὰ χάσωμεν οὔτε λεπτόν. Θὰ σὲ δώσω μίαν συνταγὴν· ἐὰν ἐντὸς δύο ὥρῶν ἡ μητέρα σου δὲν πάρῃ τὸ φάρμακον ποῦ τῇ διατάσσω . . ., εἶναι χαμένη.

Ἡ κόρη ἔλαβεν ἐν ἀργυροῦν νόμισμα ἀπὸ τὸ συρτάρι· ἐνῶ δὲ ὁ ἰατρὸς ἔγραφε τὴν συνταγὴν, ἐκείνη ἐπλησίασεν εἰς τὸ προσκεφάλαιον τῆς μητρὸς τῆς.

Ἡ ἐπιθανάτιος ἀνέπνεε δυσκόλως, ὁ πυρετὸς τὴν κατέτρωγεν.

— Αὐρηλία, τῆς λέγει, ἐπιθέτουσα τὰ φλέγοντα χεῖλη τῆς ἐπὶ τοῦ μετώπου τῆς κόρης τῆς, πῆγαινε εἰς τὴν πόλιν καὶ φέρε τὸ ἀναγκαῖον φάρμακον. Πρόσεξε μὴ πάθῃς τίποτε καὶ ἔλθῃ γρήγορα. Ἴσως ὁ Θεὸς μὲ καλέσει πλησίον του· θ' ἀποθάνω δυστυχῆς, ἂν δὲν εἶσαι, πτωχὸ μου παιδί, πλησίον μου κατὰ τὰς τελευταίας στιγμὰς μου.

Εἷς λυγμὸς ἐπνίξε τὴν φωνὴν τῆς· ἡ κόρη ἀνελύθη εἰς δάκρυα· ἀλλ' αἱ στιγμαὶ ἦσαν πολύτιμοι, ἀπεσπίασθη λοιπὸν μετὰ λύπης ἀπὸ τὰς ἀγκάλας τῆς μητρὸς τῆς, τὴν ἐθώπευσε καὶ ἐξῆλθε τῆς μικρᾶς οἰκίας.

Ἡ ἀπόστασις τοῦ χωρίου ἀπὸ τῆς πόλεως, εἰς τὴν ὁποίαν εὐρίσκετο τὸ φαρμακεῖον, ἦτο ἀρκετὴ, ὁ δὲ δρόμος δὲν ἦτο ἀσφαλῆς. Ὀπλισμένα ἀποσπίασματα τῶν κατοίκων τῆς Μαδαγασκάρης περιεφέροντο εἰς ὅλα τὰ μέρη, διὰ νὰ ἐπιτεθοῦν κυκλοτερῶς κατὰ τοῦ γαλλικοῦ στρατοῦ. Οἱ ἄγριοι κάτοικοι, ὅθεν καὶ ἂν διήρχοντο, ἐσκόρπιζον τὴν καταστροφὴν καὶ τὸ πένθος.

Ἀφοῦ ἡ Αὐρηλία διήνυσεν ἐν χιλιόμετρον, ἔφθασεν εἰς μίαν πεδιάδα περικλειστον.

Γάλλοι στρατιῶται εἶχον σταματήσει ἐκεῖ διὰ νὰ διέλθουν τὴν νύκτα. Κουρασμένοι ἀπὸ τὸς ἐπιπόνους μάχας, εἶχον λύσει τὰ ὄπλα των καὶ τὰ ἐκαθάριζον· ἀραιοὶ τινες φρουροὶ περιεφερον ἐπιπόνως τὰ βλέμματά των γύρω.

Ἡ Αὐρηλία ἠσθάνθη ζωηρὰν συγκίνησιν, βλέπουσα τοὺς συμπατριώτας τῆς αὐτοῦς, ἠκολούθησεν ἐν τούτοις ἐν μονοπάτιον, τὸ ὁποῖον ᾤδηγεί πρὸς τὸ δάσος.

Ὅταν ἔφθασεν ἐκεῖ, ἤκουσε κρότον βημάτων καὶ ὄπλων κλαγγῆν. Ἐσταμάτησεν, ἐκρίβη καὶ ἐπέστησε τὴν προσοχὴν τῆς. Στρατιῶται μαδαγασκαρηνοὶ μετ' ὀλίγον διήρχοντο πρὸ αὐτῆς. Εἶχον ἤδη παρέλθει καὶ ἡ Αὐρηλία ἦτο ἐτοίμη νὰ ἐξακολουθήσῃ τὴν δρόμον τῆς, ὅτε βλέπει τρεῖς ἀξιωματικοὺς νὰ πλησιάζουν βραδέως. Ἐκρύβη ὀπισθεν ἐνὸς δένδρου.

— Οἱ Γάλλοι, ἔλεγεν ὁ εἷς ἀξιωματικὸς, ἔχουν στρατοπεδεύσει ἐδῶ κοντὰ καὶ δὲν ὑπο-

πεύουν τὴν ἔφοδόν μας. Χάρις εἰς τὸ δάσος αὐτὸ θὰ δινηθῶμεν νὰ τοὺς περικυκλώσωμεν καὶ θὰ ἐπιτεθῶμεν κατ' αὐτῶν πρὸ τῆς ἀνατολῆς τῆς ἐπαύριον. Ἡ νίκη εἶναι ἐξησφαλισμένη. Ὁ ἄλλος ἀξιωματικὸς δὲν ἀπήνησέ τι καὶ ἐξηκολούθησαν τὸν δρόμον των.

Ἡ Αὐρηλία ἐγνώριζε τὴν γλῶσσαν τοῦ τόπου διὰ νὰ ἐννοήσῃ. Ὁχρίασεν, ὡς ἂν ὄλο τὸ αἷμά τῆς· νὰ ἐχύθῃ ἐκτὸς τῶν φλεβῶν τῆς. Ἡ ἐνέδρα κατὰ τοῦ γαλλικοῦ στρατοῦ εἶχε στηθῆ καὶ ἡ ἐπιτυχία τῆς ἦτο βεβαία. Οἱ Γάλλοι στρατιῶται δὲν ὑποπεύοντο ἀληθῶς τὴν ἔφοδον . . . Ὡς ἂν ἠδύνατο νὰ τοὺς εἰδοποιήσῃ ! Ἀλλὰ διὰ νὰ ὠφελήσῃ ἡ προειδοποίησις αὕτη ἔπρεπε νὰ γίνῃ προτοῦ ὁ μαδαγασκαρηνὸς στρατὸς παρακάμψῃ τὸ δάσος. Ἄν λοιπὸν κατέβαλλεν ὅλας τῆς τὰς δυνάμεις, μόλις θὰ ἠδύνατο νὰ προφθάσῃ. Ἀλλὰ τότε πότε θὰ μετέβαινεν εἰς τὴν πόλιν διὰ ν' ἀγοράσῃ τὸ φάρμακον ; Αἱ ὀρισθεῖσαι ὄραι θὰ παρήρχοντο καὶ ὅταν θὰ ἐπέστρεφεν ἡ μήτηρ τῆς θὰ ἦτο χαμένη.

Τί νὰ κάμῃ λοιπόν ; Τίνα ἐκ τῶν δύο νὰ προτιμήσῃ νὰ σώσῃ : τὴν μητέρα ἢ τὴν πατρίδα τῆς ;

Μέσα εἰς τὴν καρδίαν τῆς δύο φωναὶ ἠκούοντο· ἡ μία τῆς ἔλεγε :

— Πῆγαινε εἰς τὴν πόλιν καὶ σῶσε τὴν μητέρα σου. Πῶς τολμᾶς νὰ τῆς ἀρνηθῆς τὸ ποτήριον τοῦ νεροῦ, τὸ ὁποῖον δίδουν καὶ εἰς ἓνα ξένον ; Τόσον ὀλίγον τὴν ἀγαπᾶς, ὥστε νὰ σκάψῃς μόνη τὸν λάκκον τῆς ;

Ἡ ἄλλη ὅμως φωνὴ τῆς ἀπῆντα :

— Οἱ στρατιῶται τῆς πατρίδος σου εἶναι ἐκεῖ. Μετ' ὀλίγον θὰ κατασφαγῶσιν ἂν δὲν τοὺς εἰδοποιήσῃς. Θὰ γίνῃς λοιπὸν σύμμαχος τῶν ἐχθρῶν σου, ἀποκρίπτουσα ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον ὁ Θεὸς σοῦ ἀπεκάλυψε ; Μεταξὺ τῆς θυσίας μιᾶς ὑπάρξεως — τῆς μητρὸς σου — καὶ τῆς σωτηρίας τῆς πατρίδος σου, μία Γάλλίς οὐδέποτε πρέπει νὰ διστάσῃ νὰ προτιμήσῃ.

Ἀῖνης ἡ κόρη γονατίζει.

— Μητέρα μου, μητέρα μου, συγχώρησέ με !

Ἀλλάζει διεύθυνσιν καὶ ἀρχίζει νὰ τρέχῃ. Τὸ πρόσωπόν τῆς σκληρῶς ἐμαστίγωνον οἱ κλάδοι τῶν δένδρων, ὑπὸ τὰ ὁποῖα διήρχετο. Ἐφαίνετο ὅτι τίποτε δὲν ἠσθάνετο. Μία μόνιμος ἰδέα ἐκυριάρχει ἐπὶ τοῦ πνεύματός τῆς : Νὰ σώσῃ τοὺς στρατιώτας τῆς πατρίδος τῆς.

Τέλος φθάνει. Ἐξηντημένη καὶ ἀσθμαίνουσα ῥί-

πτεται μεταξὺ τῶν στρατιωτῶν ἀδελφῶν τῆς καὶ φωνάζει : — Ὁ ἐχθρὸς !

Ἐντὸς μιᾶς στιγμῆς τὰ ὄπλα καὶ τὰ πολεμοφόδια ἠτοιμάσθησαν, οἱ στρατιῶται εἶχον παραταχθῆ εἰς μάχην, ὀρμῶσι κατὰ τοῦ ἐπερχομένου ἐχθροῦ, ὅστις, ἔκπληκτος διὰ τὴν αἰφνιδίαν αὐτὴν καὶ ἀπρόοπτον ἔφοδον, ἐνικήθη καὶ ὑπεχώρησεν οἰκτροῶς.

Ἀφοῦ ἡ Αὐρηλία ἐξετέλεσε τὸ πρὸς τὴν πατρίδα καθήκόν τῆς, ἔσπευσεν εἰς τὴν πόλιν. Λαμβάνει τὸ φάρμακον καὶ ἐπιστρέφει.

Ἀλλοίμονον ! Ἡ μήτηρ τῆς δὲν ἀπαντᾷ εἰς τὸς ἐπικλήσεις τῆς.

Ἡ ἡρώϊς συνετρίβη. Ἡ συγκίνησις καὶ ἡ ἀπελπισία κατέτρωγον τὴν καρδίαν τῆς, τὰ δάκρυα ἔρρεον ὡς κρουνὸς καὶ κατέβρεχον τὸς χεῖρας τῆς νεκρᾶς. Ἀλλ' ἐνῶ εὐρίσκετο εἰς τὴν στάσιν ταύτην, ἀκούει κρότους ὄπλων καὶ βαρεὰ βήματα. Κτυποῦν τὴν θύραν καὶ μετ' ὀλίγον Γάλλοι στρατιῶται εἰσέρχονται εἰς τὸ πτωχὸν ἐκεῖνο δωμάτιον. Ὁ ἀρχηγὸς των πλησιάζει τὴν κλαίουσαν κόρην, ἀναγνωρίζει ἐκείνην, ἡ ὁποία τοὺς ἔσωσε. Τότε, στρεφόμενος πρὸς τοὺς στρατιώτας του, διατάσσει :

— Φέρετε ἄρμ . . . Παρουσιάστε ἄρμ . . . !

Τὰ ὄπλα μὲ τὰς λόγχας, αἱ ὁποῖαι ἦσαν ἀκόμη αἰμόφυρτοι, παρουσιάσθησαν εἰς χαίρεισμον τῆς μικρᾶς κόρης.

— Παιδί μου, τῆς λέγει ὁ ἀξιωματικὸς χαίρειων στρατιωτικῶς τὴν ὀρφανήν, ἡ πράξις σου ὑπερβαίνει πάντα ἡρωϊσμόν. Ἡ Γαλλία, ἡ πατρίς μας, σ' εὐγνωμονεῖ !

(Ἐκ τοῦ γαλλικοῦ)

Κ. Ε.

Τὸ Μνημεῖον τῆς Ἐλευθερίας ἐν Σισιῇ.

Ἡ ἐν Ἀλβανίᾳ ἐπανάστασις.

Ἐπωφελοῦμενοι ἐκ τῆς χορηγηθείσης ἀμνηστίας μερικοὶ Ἀλβανοὶ φύλαρχοι, παρεδόθησαν εἰς τὸν ἀρχηγὸν τῶν ὀθωμ. στρατευμάτων, καταθέσαντες τὰ ὅπλα των. Ἡ ἀνωτέρω εἰκὼν παριστᾷ τὸν Χασάν Φέροβιτς (δεύτερον ἐκ δεξιῶν), ἕνα ἀπὸ τοὺς κυριωτέρους ὑποκινητὰς τῆς ἐπαναστάσεως καὶ τινὰς τῶν ἱπαρχηγῶν του μετὰ τὴν ὑποταγὴν των.

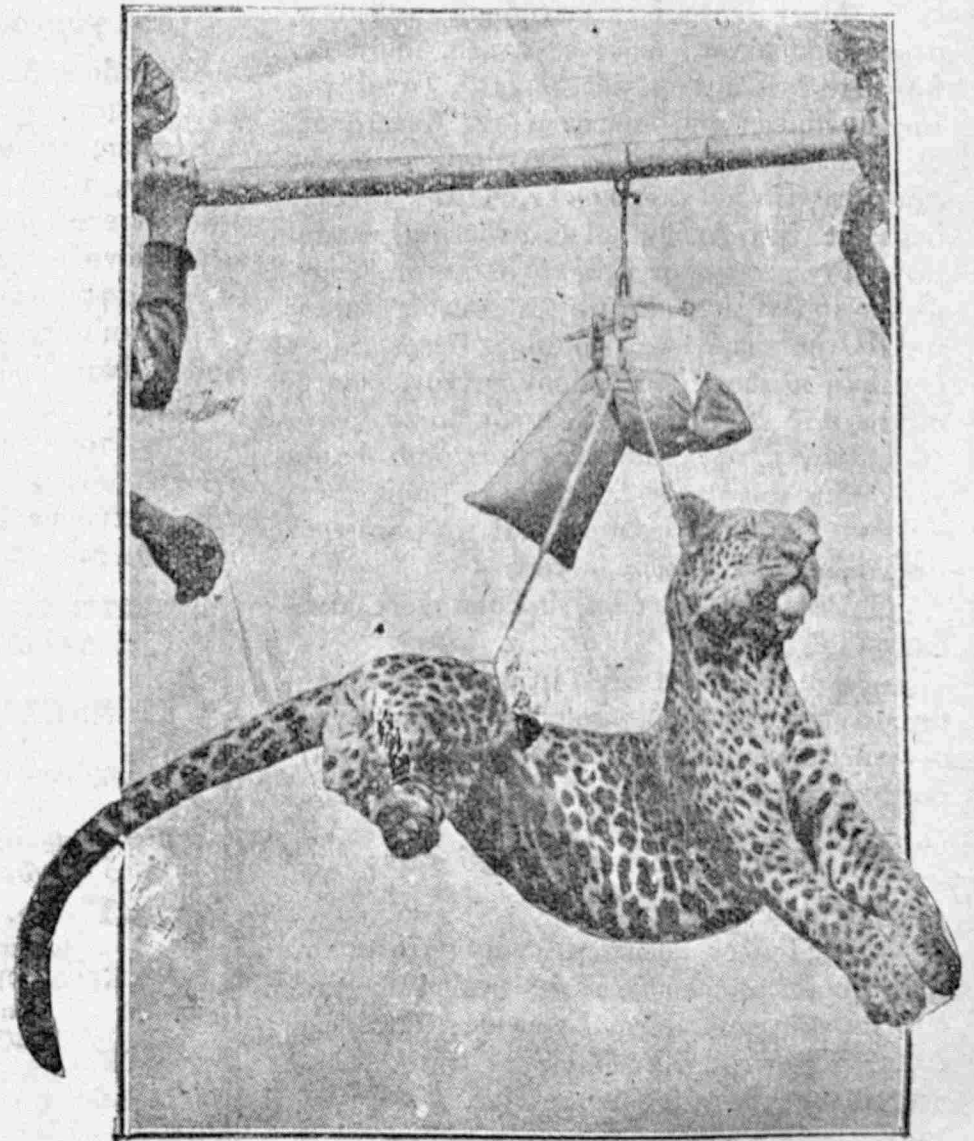

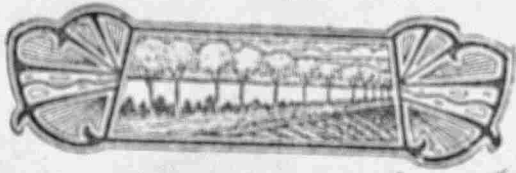
Sauvèdent

Κυνήγιον λεοπαρδάλεων.

Εἰς εἴκοσι χιλιάδας ἀνθρώπων καὶ πενήκοντα χιλιάδας διαφόρων ζῴων φθάνουσιν ἑτησίως τὰ θύματα, τὰ ὅποια προσφέρουσιν αἱ Ἰνδίαὶ εἰς τοὺς ὀδόντας τῶν τίγρεων καὶ τῶν λεοπαρδάλεων. Ὁ ἀριθμὸς αὐτὸς εἶναι ἀρκετὰ σημαντικὸς, ἂν μάλιστα προστεθῇ εἰς αὐτὸν καὶ ἐκεῖνος τῶν θυμάτων, ἅτινα πίπτουσι τῶν λοιπῶν ζῴων καὶ διῆ τῶν κροκοδείλων. Διὰ τὸν λόγον τοῦτον, ἀλλὰ καὶ διότι τὰ δέρματα τῶν ἀγρίων αὐτῶν θηρίων εἶναι πολὺτιμα καὶ περιζήτητα, διοργανοῦνται πολλὰ συστηματικὰ κυνήγια. Ἐσχάτως ὁ Fritz Duquesne, ὁ γνωστὸς Βόεργς ἀρχηγός, μεταβὰς εἰς τὰς Ἰνδίας, διωργάνωσε μέγα κυνήγιον λεοπαρδάλεων, τὸ ὁποῖον ὑπῆρξε πλουσιώτατον εἰς θηράματα. Ἐκ τῶν παρατιθεμένων εἰκόνων ἡ πρώτη δεικνύει ἐλέφαντα, ἀπαραίτητον σύντροφον εἰς τὰ κυνήγια ταῦτα, καὶ ἡ ἑτέρα πιμμεγέθη λεοπαρδάλιν ζυγίζομένην.

ΑΠΟ ΤΑ ΘΑΥΜΑΣΙΑ ΤΗΣ ΦΥΣΕΩΣ

Η ΚΟΙΝΩΝΙΑ ΤΩΝ ΜΥΡΜΗΚΩΝ

(συνέχεια από σελ. 544)

Ο Belt εϊδέ ποτε μύρμηκας καταγινόμενους να κόπτουν φύλλα, τα όποια θα μετέφερον άκολουθώς, από μίας εις άλλην φωλεάν.

Μεταξύ όμως των φωλεών έμεσολάβει λίαν άπόκρημος και σχεδόν άδιάβατος ύψηλή κατοφέρεια.

Και εις την περίστασιν αυτήν έδριάμβενσεν ή φυσική νοημοσύνη και ή θαυμασία άλληλεγγύη των άκουράστων τούτων ζωφίων.

Αντί δηλαδή του κινδύνου του να κρημισθούν με το φορτίον των από την μεσολαβούσαν άπόκρημον κατοφέρεια, έστάθησαν εις την κορυφήν αυτής και εκείθεν τα συλλεγέμενα φύλλα έρριπτον προς τους κάτωθι κατελθόντας μύρμηκας, οι όποιοι κανονικώτατα και χωρίς καμμίαν ζημίαν τα έφορτώθησαν και τα μετέφερον όπου έπρεπεν.

Ο συνεργάτης του Lagrange μαθηματικός Parseval-Deschēnes ησθάνετο μεγίστην εύχαρίστησιν όσάκις κατά την διαμονήν του εις την έξοχην παρηκολούθει την ζωήν και την κίνησιν των μυρμηκων.

Ίδου δέ τί διηγείται :

— Μίαν ήμέραν παρετήρησα μύρμηκα, στενοχωρούμενον, όπως έφαινετο, διότι δέν ηδύνατο να κυλίση κάτι άρκετά, αναλόγως των δυνάμεών του, βαρύν φορτίον. Αφού άπαξ, δις άπειράκι να το μετακινήση, το άφηκε προς στιγμήν και άνεχώρησεν. Ήμην βέβαιος, ότι κάτι έμμηχανεύθη και διά τουτο με άνυπομονησίαν περιέμενον την επάνοδόν του. Πράγματι μετ' όλίγον επέστρεψε συνοδευόμενος ύπ' άλλου μύρμηκος, ο όποιος έφερε ξηρόν επιμήκη κλάδον. Τόν κλάδον τουτον, κρατήσαντα από τας δύο άκρας άμρότερα τα έξυπνα ζώα, τον μετεχειρίσθησαν θαυμάσια ως μολών, διά του όποιου εκίνησαν το βαρύν εκείνο και δυσβάστακτον φορτίον και το μετέφερον ασφαλώς εις την φωλεάν των.

Ο Parseval έν τέλει ένθουσιώδης άναφώνει :

— Άρνεϊσθε, ότι και ο μικροσκοπικός και άσημαντος μύρμηξ δέν έχει πληρεστάτην γνώσιν της πολυσημάντου θεωρίας του Άρχιμηδους «δός μοι πᾶ στω... κτλ.» ;

Αναγνωρίζονται μεταξύ των ;

Ο Huber γράφει :

— Εις όμιλον πολυπληθή άδυνατοίμεν να αναγνωρίσωμεν εύθως ένα όμόφυλόν μας, εάν δηλαδή ούτος είναι Γερμανός, Ίταλός, ή άλλος, δέν συμβαίνει όμως το αυτό και εις τας πολυπληθεστάτας κοινωνίας των μυρμηκων. Ένίοτε κάποιος έξ αυτών εισέρχεται εις άλλην παρά την ιδιικήν του μυρμηκιάν. Δέν έχει κανέν εξαιρετικόν ιδιαίτερον χαρακτηριστικόν από τους έν τή μυρμηκιά. Και όμως

εύθως αναγνωρίζεται, συλλαμβάνεται και οδηγείται έξω της φωλεάς, φρονεύεται δέ αν δείξη αντίστασιν ή έπιμονήν.

Ο Huber προσθέτει :

— Παρέλαβον μόλις εκκολαφθείσαν νύμφην, την όποιαν άνέθρεψαν μέχρι τελείας μεταμορφώσεως μακράν της φωλεάς, εις την όποιαν έγεννήθη. Ακολουθώς τον άναπτύχθέντα μύρμηκα έδοκίμασαν να έγκαταστήσουν εις ξένην φωλεάν, άλλ' έστάθη άδύνατον. Έν τούτοις ο μύρμηξ έγεινεν άνεκτός μόνον εις την γενέτειράν του φωλεάν. Πώς οι έν αυτώ τον άνεγνώρισαν, αφού έμεγάλωσε και άνεπτύχθη μακράν των ;

Άλλ' εκτός τούτων, άμφιβολία δέν ύπάρχει, ότι οι μύρμηκες έχουν και την ιδιαιτέραν των γλώσσων, με την όποιαν ασφαλώς συνεννοούνται.

Θέλετε να βεβαιωθήτε περι τούτου ;

Καρφώσατε εις την γήν διά καρφίδος το φορτίον, το όποϊον μύρμηξ μεταφέρει.

Θ' αναγκασθή να το έγκαταλείψη, διότι δέν ήμπορει να κάμη άλλως. Άλλά θα επανέλθη μετ' όλίγον με πολλούς συντρόφους του, διά να δοκιμάσουν όλοι μαζί να έλευθερώσουν το καρφωθέν φορτίον.

Υπάρχει λοιπόν άμφιβολία, ότι ο πρώτος μύρμηξ διά της γλώσσης του δέν συνεννοήθη με τους έλθόντας άκολουθώς διά να βοηθήσουν εις την άπαλλαγήν του κατασχεθέντος φορτίου του ;

Κατά τους πολέμους, τους διεξαγομένους έναντίον άλλων ξένων ζωφίων, τα όποια δοκιμάζουν ένίοτε να επιδράμουν κατά της φωλεάς των, παρετηρήθη, ότι γίνεται χρήσις και ιδιαιτέρων συνθημάτων. Είναι δέ ταύτα κάτι ρυθμικαί κινήσεις των πτερόγων των πτεροφόρων έξ αυτών και κύποι της κεφαλής των επί του έδάφους.

Αί άτελεύτητοι άρεταί των. — Χειροϋργοί και γυμνασταί.

Και πόσας άλλας άρετάς δέν άπαντιᾶ κανείς εις την ταπεινήν μυρμηκιάν ;

Εις τας Ίνδίας ύπάρχει τάξις μυρμηκων έρυθρών, τόσον όμως μικροσκοπικών, ώστε δεκαπέντε και πολλάκις είκοσιν έξ αυτών μόλις κατορθώνουν να σύρουν ένα κόκκον σίτου ή άλλο έλαφρότατον αντικείμενον.

Έν τούτοις, οι μύρμηκες ούτοι, κατ' τον Belt, είναι πρότυποι εύγενείας και άλληλοβοηθείας.

Εάν ποτε συναντήσουν όμοφύλους των, άγωνιζομένους να σύρουν το βαρύν των φορτίον, σπεύδουν άμέσως, και προθυμότατα επιδίδονται προς βοήθειάν των διά την μεταφο-

ράν του φορτίου, το όποϊον πολλάκις μεταφέρουν εις άπόστασιν έπτακοσίων ή όκτακοσίων μέτρων.

Παρεχβατικώς ο Belt αναφέρει, ότι τοιούτον άλληλοβοηθείας πνεύμα παρετήρησε μόνον εις τον Ίαπωνικόν λαόν.

Εις την Νιπών π.χ., όπου επί ίκανόν καιρόν διέμεινε, ποτέ δέν συνήντησεν άχθοφόρον Ίάπωνα, ο όποιος, παρ' όλον το βάρος του φορτίου του δέν έχαιρέτα άλλον όμόφυλόν του ή δέν έσπευδε να τον άνακουφίση, εάν το φορτίον του ήτο πολύ βαρύν και δυσκίνητον.

Ο σίος Lubboek διηγείται :

— Εις μυρμηκιάν, την όποιαν επί πολύν καιρόν έμελέτων, παρετήρησα μύρμηκα, έστερημένον κεραίας και διά τουτο μη έξερχόμενον της μυρμηκοφωλεάς.

Μίαν ήμέραν, άγνωστον πώς, έχκατίλειψεν αυτήν.

Περιεπλανήθη δεξιᾶ, άριστερᾶ και επί τέλους, αφού έχασε την είσοδον της μυρμηκιάς, περιέπεσεν εις ήμιαγρίους μύρμηκας του βουνοϋ, οι όποιοι και τον έχακοποίησαν.

Φαίνεται δέ, ότι έγεινεν αισθητή ή εκ της φωλεάς άπουσία του άνευ κεραίας μύρμηκος και διά τουτο άπεστάλησαν πολλοί προς άνεύρεσίν του.

Τόν συνήντησαν ακριβώς, καθ' ήν στιγμήν έχακοποιείτο από τους άνωτέρω ήμιαγρίους.

Συνήφθη άρκετά σημαντική μάχη, ένικήθησαν οι ήμιαγριοί και εις έξ αυτών όδηγήθη εις την μυρμηκιάν ως αιχμάλωτος.

Άλλά, φοβερόν ! . . .

Μετα δύο ήμέρας παρετήρησαν, ότι από τον ήμιαγρίον αιχμάλωτον άπεκόπτετο ή κεραία, ή όποία έπιστημονικώτατα προσεκολλάτο εις τον έστερημένον τοιαύτης.

Ο Huber εις τεχνητήν μυρμηκιάν περιώρισεν άρκετους μύρμηκας.

Παρ' όλας τας άυστηράς προβλέψεις του, μερικοί έξ αυτών κατώρθωσαν να διαφύγουν και να συναντηθούν με τους παρέκει εύρισκομένους έλευθέρους όμοφύλους των.

Δέν περιγράφεται ή τρυφερότης και ή στοργή κατά την συνάντησίν των εκείνην.

Έχειρονόμον και άλληλεθωπεύοντο με πρωτοφανή άφοσίωσιν.

Μετ' όλίγον χιλιάδες χιλιάδων μυρμηκων κατεκάλυψαν την τεχνητήν μυρμηκιάν, από την όποιαν τίποτε δέν ήτο δυνατόν να τους έμποδίση διά να έλευθερωθούν οι αιχμάλωτοι όμόφυλοί των.

Και ο Huber αναφωνεί :

— Σας έτυχέ ποτε έκφραστικώτερον παράδειγμα άδελφικής αγάπης και βοηθείας ;

Ο Huber παραδέχεται, ότι εις τους μύρμηκας είναι άνεπτυγμένος ο άθλητισμός και άλλα τινά περίεργα παιγνίδια.

Παρετήρησε δηλαδή, ότι παίζουν το γνωστό κρυφτό και ότι κατά την ώραν της διαχίσεως των εις τας έξω των φωλεών πλατείας επιδίδονται εις κινήσεις και άσκήσεις, οι όποια διόλου δέν διαφέρουν των γυμναστικών τοιούτων.

ΑΝΑΣΤ. Φ. ΚΕΗΜΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

Εις το προσεχές :

- Πρωτότυπος άγριότης.
- Τί γίνονται οι αιχμάλωτοι.
- Ποιμένες και ποιμνία μεταξύ των μυρμηκων.

ΛΑΧΕΙΟΦΟΡΟΙ ΟΜΟΛΟΓΙΑΙ

ΚΤΗΜΑΤΙΚΗ ΠΙΣΤΩΣΙΣ ΟΛΛΑΝΔΙΑΣ

Ίσχύουσιν επί 70 έτη, κληρούμεναι κατά διμηνίαν.

Εις την προσεχή κλήρωσιν της 2 αύγουστου ο πρώτος λαχνός κερδίζει

φρ. 125,000

ΗΤΕΡΟΙ 1999 ΛΑΧΝΟΙ ΚΕΡΔΙΖΟΥΣΙ ΜΙΚΡΟΤΕΡΑ ΠΟΣΑ

Τιμή τοις μετρητοίς

Γε. χρ. 100 πληρωσόμενα έφ' άπαξ.

Δι' άγοράς άποταθήτωσαν προς τους κκ. P. Addally et Cie, Χουριέτ Χάν, άρ. 14, 15 Γαλατά, Κωνσταντινουπόλιν. Οι εκ των έπαρχιών και του έξωτερικού παρακαλούνται να προσεβάσωσι το τίμημα διά ταχυδρ. έπιταγής μανταπόσι ή διά τσίρκ.

Η ΜΑΓΙΚΗ ΝΥΜΦΗ

ΤΗΣ ΣΤΑΜΠΟΥΛ

(συνέχεια από σελ. 547)

— Έδωκε ικανέ μου φίλε, να είσαι βέβαιος ότι θα σ' έχω υπό την προστασίαν μου. Και ελπες ότι έδωσαν παράστασιν εις τὸ Γιλδίξ;

— Μάλιστα· και εκαμαν θαύματα. Έσπασαν τὸ ὄρολόγιον τοῦ Σουλτάνου και επειτα τοῦ τὸ επέστρεψαν ἀβλαβές· ἐπριόνισαν ἓνα παιδι και ἔκαμαν . . . δύο.

— Έτρελλάθης, φίλε μου;

— Τὰ εἶδα, ἀρχηγέ, με τὰ μάτια μου. Ὁ Σουλτάνος ἔξεπλάγη και ἔδωσεν εις τοὺς Φράγκους τὸ πολύτιμον περιδέριον του.

— Μίαν δλόκληρον περιουσίαν.

— Λοιπὸν κατόπιν τοὺς ἐνεπιστεύθη και τὴν προστασίαν του ἀπὸ τὰς ραδιουργίας τῶν ἐχθρῶν του και ἡ συνέπεια ὄλων αὐτῶν εἶναι ὅτι χάνομεν τὴν προνομιούχον θέσιν ποῦ ἔχει τὸ τάγμα τῶν ἐπαυτῶν.

— Μὴ ἀνησυχῆς. Με κάθε τρόπον θὰ προσπαθῶσωμεν νὰ θέσωμεν εις τὸ πνεῦμα τοῦ Μουράτ τὴν δυσπιστίαν διὰ νὰ μὴ προδοθῆ, νὰ ὑπονομεύσωμεν τὴν ἐμπιστοσύνην τοῦ Χαμῆτ και νὰ ἐπιτύχωμεν παρ' αὐτοῦ τὴν ἐντολήν νὰ τιμωρήσῃ τοὺς Φράγκους αὐτούς.

— Πῶς; ἡμεῖς;

— Διατί ὄχι; Ἄλλως τε, μὴ λησμονῆς ὅτι τιμωρεῖν εἶναι ἴσον πρὸς τὸ φονεῖν· λοιπὸν, ὅταν φονεύσωμεν τοὺς Φράγκους, τὸ περιδέριον εὐκολώτατα θὰ κυριεύσωμεν.

— Διὰ νὰ τὸ θέσωμεν εις τὸ κοινὸν ταμεῖον.

— Πόσον εἶσαι ἀπλοϊκός! Τὸ κοινὸν ταμεῖον τῶν ἐπαυτῶν δὲν εἶναι τόσο ἀσφαλές, ὅπως τὸ ἀτομικὸν μας ταμεῖον.

— Ἐχεις δ· καιον.

— Μόνον καλὸν θεωρῶ νὰ φωνάξω τοὺς ἐπαυτας διὰ νὰ τοὺς εἰδοποιήσω τὸ τί μᾶς ἀπειλεῖ.

— Τὰ δὲ διαμάντια;

— Αὐτὰ θὰ γίνουιν ἀτομικὸν μας κτῆμα.

Μετὰ τοὺς λόγους αὐτοὺς οἱ δύο συνένοχοι ἠγγέθησαν και ἐξήλθον.

IB'. Μουράτ ὁ Ε'.

Εἰς ἓνα ἀπὸ τοὺς πρὸς τὴν θάλασσαν ἐξώστας τοῦ Ἰσραγαάν, τοῦ περιφήμου αὐτοῦ ἀνακτόρου, εἰς τὸ ὁποῖον ἡ ἀραβικὴ καλλιτεχνία ἐπέθεσε τὴν καλλονήν της, Μουράτ ὁ Ε', φέρων ἐπὶ τῆς ῥάγχεις ἐξήκοντα ἔτη ὑπάρξεως και βασάνων, ἐρρέμβαζεν. Εἶχε συνειθίσει πλέον εις τὴν ζωὴν τοῦ αἰχμαλώτου και σχεδὸν χωρὶς μνησικαχίαν ὑπέφερεν.

— Ἄν ἤθελον, ἠρέσκετο νὰ σκέπτεται, ἠμπόρουιν τώρα νὰ εἶμαι ἐλεύθερος . . . Ἄλλ' ὄχι, προτιμῶ τὸν φωτιστέφανον τοῦ μάρτυρος, παρὰ τὸν ἀτιμωτικὸν τίτλον τοῦ φυγάδος . . .

— Πόσον ὠραῖος εἶναι ἀπ' ἐδῶ ὁ Βόσπορος! ἠκούσθη νὰ λέγη μία λεπτὴ μελωδικὴ φωνή.

Ὁ Μουράτ στρέφει και βλέπει μίαν ὠραίαν κόρην ἀποκεκαλυμμένην νὰ τὸν πλησιάζῃ.

— Ποία εἶσαι σύ; ἠρώτησεν ὁ Μουράτ, ἀποβάλλων τὸν βαρὺν τόνον του.

Ἐκείνη ὑψωσε τοὺς βαθεῖς ὀφθαλμούς της.

— Εἶμαι και ἐγὼ μ'α αἰχμάλωτος.

Ὁ Μουράτ ἀνεσκήρτησε. Καὶ αὐτὴ ἐπρόκειτο νὰ συμμερισθῆ τὴν αἰχμαλωσίαν αὐτοῦ, ὁ ὁποῖος εὐρίσκειτο πλέον εις τὴν δύσιν . . .

— Καὶ διατί σ' ἐνέκλεισαν ἐδῶ;

— Διότι εἶμαι μία ἀπὸ τὰς δύο Γιαλμᾶ, ποῦ ἀνέθρεψεν ὁ Ἄλῃ Ρεμέχ, ὁ ὁποῖος ἠτύχτησε διὰ νὰ μὴ μαρτυρήσῃ ποία ἀπὸ τὰς δύο εἶναι ἡ κόρη τοῦ Γιακτ' Ἀχμέτ' Ἀσίρ.

— Τοῦ υἱοῦ μου . . ., ὑπετονθόρισεν ὁ γέρον· τότε λοιπὸν, κόρη μου, ἴσως εἶσαι ἐγγονὴ τοῦ τρελοῦ Μουράτ.

— Ὁχι, ἀπήντησεν ἐκείνη, εἶμαι ἴσως ἐγγονὴ τοῦ Μουράτ τοῦ μάρτυρος.

Καὶ τότε ἡ κόρη ἤρχισε νὰ διηγῆται εἰς τὸν πιθανὸν πάππον της τὴν γνωστὴν ἱστορίαν τῶν δύο Γιαλμᾶ και τὴν φορικώδη νύκτα, καθ' ἣν εἶδον τὸν γέροντα χωρικὸν ν' ἀ·τοκτονῆ διὰ νὰ μὴ προδώσῃ μυστικόν, τὸ ὁποῖον ἱερώτατα ἐφύλαττε. Ὁ Σουλτάν Μουράτ τὴν ἤκουε και μίαν γλυκῆς διεχύνετο μετὰ τὴν φωνὴν τῆς κόρης εἰς τὴν ψυχὴν του.

— Ἄλλὰ πῶς ὁ Ἄβδουλ Χαμῆτ ἐφείσθη τῆς ζωῆς σου;

— Ἐξ αἰτίας τῶν Γάλλων και τῶν Ἄγγλων, οἱ ὁποῖοι κρατοῦν τὴν ἀδελφὴν μου εἰς τὰς πρεσβείας των και οἱ ὁποῖοι . . .

— Εἶσαι ὠραία κόρη, πολὺ ὠραία. Ἄλλὰ μήπως

— Καὶ θὰ ἤθελες βέβαια νὰ γνωρίζῃς ἂν εἰς τὰς φλέβας σου ρεῖ τὸ αἷμά του;

— Ὁχι, προτιμῶ νὰ τὸ ἀγνοῶ.

— Κα' ὅμως τὸ αἷμα τοῦτο θὰ σ' ἔκαμινεν εὐγενῆ, θὰ σοῦ ἔδιδε δικαιώματα . . .

— Ὁχι, θὰ μ' ἔκαμινε δυστυχῆ ὡς σᾶς. Ἡ εὐτυχία δὲν μένει εἰς τὰ ἀνάκτηρα, τὰ ὁποῖα ὄλοι ποθοῦσιν, ἀλλ' εἰς τὰς καλύβας, ὅπου ἐζῶμεν ἀγνωστοι και λησμονημένοι. Ἐκεῖ δὲν εἶχομεν κατασκόπους και προδότας, οὔτε δολοφόνους.

Ὁ Μουράτ ἤκουε μετὰ ἐκπληξιν τὰς ιδέας αὐτὰς τῆς νεαρᾶς κόρης· ἐπειτα ὡσεὶ ὑποψία διήλθε τοῦ νοῦ του,

— Καὶ δὲν σοῦ ἀπηγόρευσαν νὰ μοῦ ὀμιλῆς ἐλευθέρως, κόρη;

— Ὁχι, ἀπήντησεν ἠρέμα.

— Παράδοξος ἐλευθερία, ἡ ὁποία πιθανὸν νὰ κούπητῃ καμμίαν πλεκτάνην, ἐσκέφθη ὁ ἐγκλειστος Σουλτάνος.

Ἡ κόρη ἐξηκολούθησε νὰ ὀμιλῆ, ἐκθειάζουσα τὴν γαλήνην και τὰς καλλονὰς τοῦ ἀγροτικοῦ βίου. Ὁ γέροντ τὴν ἤκουε μετὰ προσοχὴν, κινῶν ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν τὴν λευκὴν κεφαλὴν του.

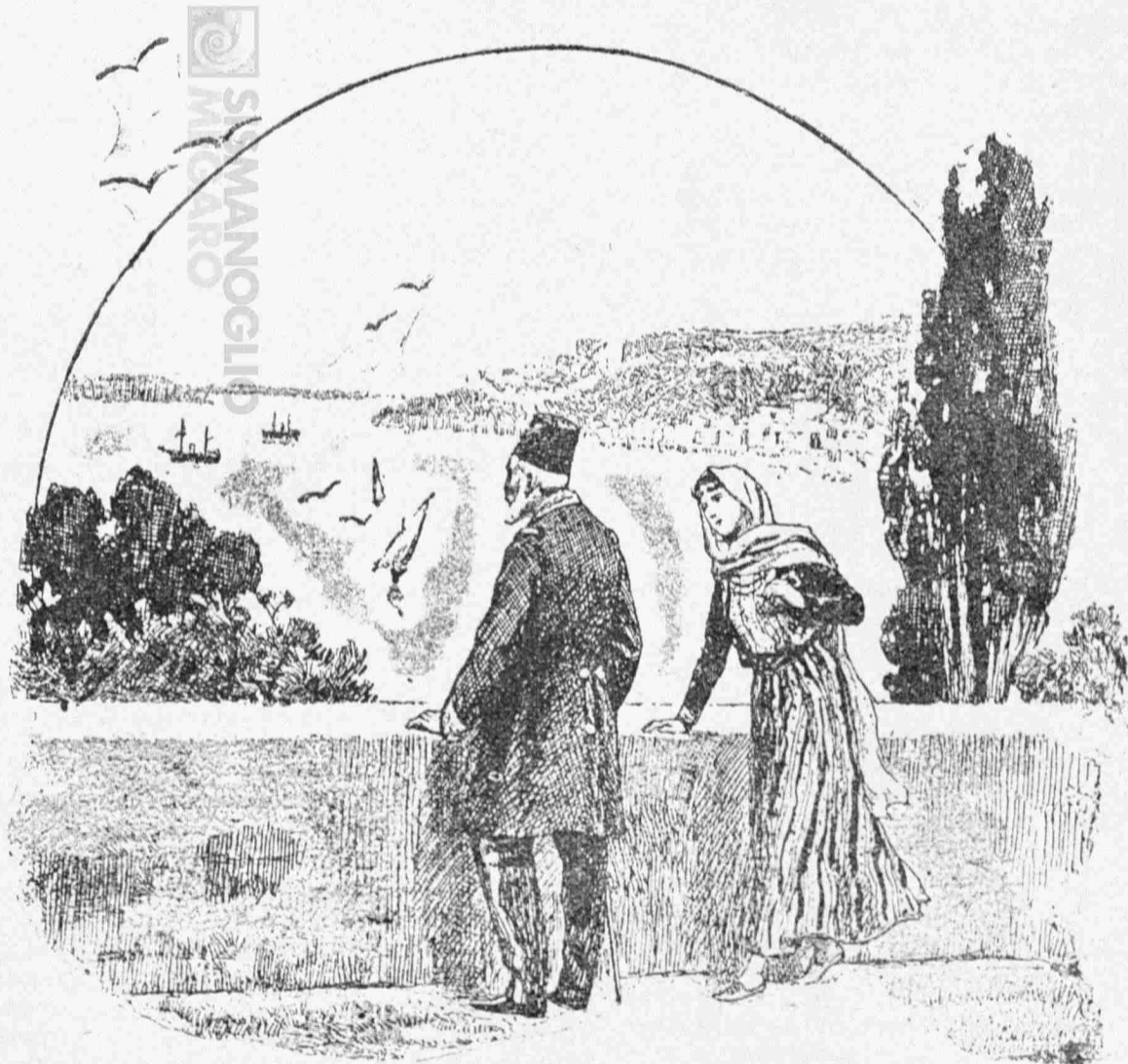
— Μ' ἐγοῆτευσες, κόρη, ἔχει τὴν εὐλογίαν τοῦ Ὑψίστου, ἐπρόφρεν ὁ Μουράτ μετὰ συγκίνησιν, τῆς ὁποίας ὁ καρπός, ἐν δάκρυ, ἐκυλίσθη ἐπὶ τῆς παρειᾶς του.

Ἦσαν οἱ μόνοι εἰλικρινεῖς λόγοι, τοὺς ὁποῖους ἤκουεν ἀπὸ τῆς ἐγκλείσεώς του.

Ἐνῶ τοιοῦτοτρόπως συναμίλουν ὁ γέροντ και ἡ κόρη, ἀπὸ μακρὰν μίαν σκιαγραφία ἀνδρὸς ἐπεφάνη εἰς τὸ σκίόφως τῆς δείλης.

— Κάποιος ξένος, παρετήρησεν ὁ γέροντ.

— Ὁ Φράγκος, ἐσκέφθη ἡ Γιαλμᾶ, ἐνθυμηθεῖσα τὴν ἀγρίαν σκητὴν τῆς νυκτὸς ἐκείνης.

— Πόσον ὠραῖος εἶναι ἀπ' ἐδῶ ὁ Βόσπορος! ἠκούσθη νὰ λέγη μία λεπτὴ μελωδικὴ φωνή.

ἄφηκαν νὰ χαρῶ τὸ παιδί μου; μοῦ τὸ ἐπῆραν ἀπὸ τὴν ἀγκάλην μου, ὅταν ἦτο πολὺ μικρὸν ἀκόμη . . . δὲν ἐνθυμοῦμαι . . .

Καὶ κατόπιν μετὰ πικρὸν τόνον:

— Τόσον τὸ καλλίτερον, δὲν θὰ ὑποδείξω εἰς τοὺς δολοφόνους τὸ θῆμά των.

Ἐπειτα ἀλλάζων ὕφος,

— Καὶ σὲ ἀφήσαν ἐδῶ ἐλεύθερον νὰ περιφέρεσαι; ἠρώτησε.

— Μάλιστα.

— Καὶ δὲν σὲ εἰδοποίησαν ὅτι εἶναι πιθανὸν νὰ συναντήσῃς ἓνα γέροντα ὡς ἐμέ;

— Μάλιστα, μοῦ τὸ εἶπον, και δι' αὐτὸ σᾶς ἐξήτησα. Ὁ Ἄλῃ Ρεμέχ, ὁ πιθανὸς πατὴρ μου, εἶναι νεκρός· ἠθέλησα λοιπὸν νὰ ἴδω τὸν Μουράτ, τὸν πιθανὸν πάππον μου.

Κατεβίβασε τὸν πέπλον της και ἀπεχαιρέτησε τὸν ἐκπτωτον.

— Ἡ ἄφιξις σου, κόρη μου, μοῦ ἔδωσεν τὴν χαρὰν, ὁ χωρισμός σου μετὰ βυθίζει εἰς λύπην. Ἄφες με νὰ σ' ἐναγκαλισθῶ. Θὰ ἐπιστρέψῃς, κόρη μου;

— Μάλιστα.

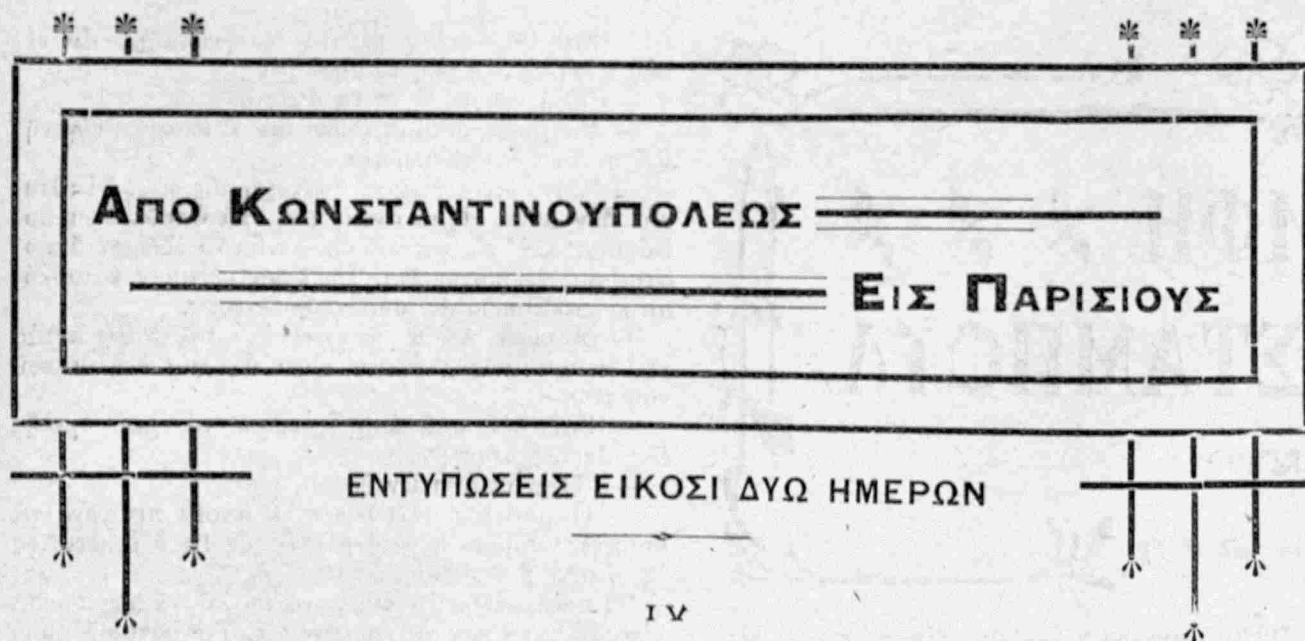
— Τότε λοιπὸν εἰς κανένα μὴ εἴπῃς ὅτι ἀντηλλάξαμεν, διότι θ' ἀποβῆ πρὸς κακὸν μας.

— Θὰ εἶμαι ἐχέμυθος.

— Πήγαινε τότε, κόρη μου, πήγαινε, μικρά μου Γιαλμᾶ.

Ἡ κόρη ἀπεμακρύνθη, διήλθε πλησίον τοῦ Φράγκου, ὁ ὁποῖος οὐδεὶς ἄλλος ἦτο παρὰ ὁ Ἰωάννης Ρενώ.

(ἀκολουθεῖ)

Ὁ ἥλιος εἶχεν ἀνατελεῖ ἤδη, ὅτε ἡ «Κιρκασία» ἠγκυροβόλει εἰς τὸ Φριουῦλ.

Φριουῦλ εἶναι μία νησίς, ἡμίωρον τῆς Μασσαλίας ἀπέχουσα, καὶ ἡτις εἶναι προωρισμένη διὰ τὴν ἀπολύμανσιν τῶν ἐπιβατῶν τοῦ καταστρώματος, τῶν ἐκ χολεροβλήτων μερῶν προερχομένων.

Ὁ λιμενίσκος τοῦ Φριουῦλ εἶναι γραφικώτατος. Ἐχει δὲ ὠραία κτίρια, λαμποκοποῦντα κυριολεκτικῶς, εἰς τὰ ὁποῖα φιλοξενοῦνται οἱ ἐπιβάται ἐν ἐνδεχομένη περιπτώσει.

Ὅταν τὸ μέγα ἐπὶ τοῦ κεντρικοῦ κυρίου τοῦ Φριουῦλ ὠρολόγιον ἐδείκνυε τὴν ἑβδόμην πρωϊνὴν ὥραν, ἀνήρχετο ἐπὶ τοῦ πλοίου ὁ ἰατρός τοῦ Ὑγειονομείου, ἕνας σεβαστὸς ἄνθρωπος μετ' ἑλευκὴν γενειάδα, τέλειος ἰατρός, ὅπως περιγράφουν τοὺς ἰατροὺς τὰ μυθιστορήματα.

— Ὅλοι καλά; μᾶς ἐρωτᾷ ὁ ἰατρός.

— Κοντεύομεν νὰ διαρραγῶμεν ἀπὸ ὑγείαν, ἀπαντᾷ ὁ κομπὸς γέρον.

Μετ' ὀλίγον ἀνῆλθε τοῦ πλοίου ὁ ταχυδρόμος καὶ τηλεγραφητής. Δένειμε τὰς ἐπιστολάς, τὰς σταλείσας εἰς τοὺς ἐπιβάτας σιδηροδρομικῶς καὶ ἐνωρίτερον ἐλθούσας, ἔλαβε τηλεγραφήματα ἀπὸ τοὺς ἐπιθυμοῦντας νὰ τηλεγραφήσωσιν εἰς Μασσαλίαν καὶ ἀπῆλθεν.

Ὁ ἰατρός μετ' ἡμᾶς τὴν γενειάδα καὶ ὁ τηλεγραφητής μετ' ἡμᾶς τὴν σοβαρότητα του, μᾶς ἐπροξένησαν τὴν πρῶτην καλὴν ἐντύπωσιν, πράγματα, ἅτινα εὐμενῶς προδιαθέτουν τὸν διὰ πρώτην φορὰν ἐπισκεπτόμενον τὴν Γαλλίαν ξένον.

Ἄπο Φριουῦλ εἰς Μασσαλίαν.

Μετὰ δίωρον ἐν Φριουῦλ διαμονὴν ἡ «Κιρκασία» ἀπῆρκεν ἐκεῖθεν βραδέως, ἐνῶ πυκνὴ ὀμίχλη ἐκάλυπτε τὰ πέριξ.

Ἡ Μασσαλία εἶναι πλησίον, ἀλλὰ δὲν βλέπομεν τίποτε.

Ἐφ' ὅσον προχωροῦμεν, ἀμυδρῶς διακρίνομεν αἰουδέτις ἐνθεν μὲν ἐνὸς πυργίσκου, ἐκεῖθεν δὲ μικρῶν ἀτμοπλοίων, καὶ συριγμοὺς ἀτμοπλοίων μικρότερον ἐρχομένων ἀκούομεν.

Τὸ θέαμα εἶναι ὠραῖον.

Μετ' ὀλίγον εἰσερχόμεθα εἰς τὸν λιμένα τῆς Μασσαλίας, τοῦ ὁποῖου αἱ κινήται γέφυραι νομίζεις ὅτι αὐτομάτως ἀνοίγονται διὰ νὰ διέλθωμεν.

— Στόπ! διατάσσει ὁ πλοίαρχος.

Τὸ πλοῖον κάμνει ἐλιγμούς τινας, σταματᾷ καὶ προσδεθὲν ἠρέμα καὶ κατὰ μικρὸν προσεγγίζει εἰς τὸν Κεντρικὸν τελωνεῖον τὰς προκυμαίας.

Ἐν τῷ μεταξύ, τινὲς τῶν διαβατῶν ἀνταλλάσσοσι τὰς τελευταίας φράσεις:

— Λοιπὸν ποῦ θὰ συναντηθῶμεν τὸ μεσημέρι;

— Εἰς τὴν «Γκλασιέρ», ἀπέναντι τοῦ Χρηματιστηρίου.

— Ἀκριβῶς λοιπὸν μεσημέρι.

Ἄλλοι τῶν ἐπιβατῶν ἀποχαιρετῶνται.

— Χαίρω πολὺ διὰ τὴν γνωριμίαν.

— Οὐδέποτε θὰ λησμονήσω τὴν συντροφίαν σας.

— Νὰ μᾶς γράφετε ἐνίοτε.

Καὶ ἄλλοι ἠτοιμάζοντο διὰ τὴν ἐξοδον, παραδίδοντες τὰς ἀποσκευὰς των, ἐνῶ ὁ Ἕλλην προσέφερε τὰς ὑπηρεσίας του εἰς τὴν ὠραίαν Ἀρμένισσαν, ὡς γράμματόσημον παρ' αὐτῇ προσκολληθείς.

Ἐν Μασσαλίᾳ.

— Λοιπὸν τὸ βράδυ εἰς τὰς 8 εἰς τὸν σταθμὸν.

— Σύμφωνοι.

Αὐταὶ ἦσαν αἱ τελευταῖαι λέξεις, τὰς ὁποίας ἀντήλλαξα μετ' οὓς κυριωτέρους τῶν συνταξιδιωτῶν μου.

Καὶ ἐρρίφθη εἰς μίαν ἄμαξαν διὰ νὰ μετὰφέρῃ εἰς τὸ κέντρον τῆς πόλεως, ἐνῶ αἱ ἀποσκευαί μου μετεφέρθησαν εἰς τὸν σταθμὸν κατ' εὐθείαν.

— Καὶ ἐμένα ποῦ με ἀφίνετε; μοῦ λέγει μετὰράπονον ὁ Καισαρεύς χωρικός, τὸν ὁποῖον οἱ σύντροφοί του, οἱ γνωστοὶ φαρσέρ, τὴν τελευταίαν στιγμὴν ἐγκατέλειπον. Τί θὰ γίνω ἐγώ; Πῶς θὰ ὀμιλήσω, ἀφοῦ μόνον τουρκικὰ ὀμιλῶ;

— Ἐλα μαζὴ μου.

Καὶ ἡ ἄμαξα δ.η.νυθύνθη πρὸς τὸ κέντρον.

Τὸ κέντρον τῆς Μασσαλίας εἶνε ἡ ὁδὸς Καναμπιέρ, ἐπὶ τῆς ὁποίας εὐρίσκεται καὶ τὸ Χρηματιστήριον. Εἶνε ἐκεῖ ἡ κεντρικὴ πλατεῖα μετ' ὠραίους κήπους καὶ ὠραιότατα ἀγάλματα δὲν ἐνθυμοῦμαι τίνων ἱστορικῶν προσώπων. Ἐκεῖ εἶνε τὸ κέντρον ὅλων τῶν τροχιοδρομικῶν γραμμῶν. Κινήσεις, ζωὴ πρωτοφανῆς δι' ἕνα ξένον. Αὐτοκίνητα, ἄμαξαι, λεωφορεῖα, ὄνιμπους, τροχιόδρομοι, ὅλα αὐτὰ προξενοῦν ἕνα δαιμονιώδη θόρυβον.

Παρὰ τὸ Χρηματιστήριον εὐρίσκεται τὸ ἑλληνικὸν καφενεῖον μετ' ἑθνικὰ του χρώματα καὶ τὸν παχὺν κωνόλευκον ματανδρόν του.

— Κατέλθωμεν εἰς τὸ ἑλληνικὸν καφενεῖον, λέγω εἰς τὸν χωρικὸν Καισαρεύ. Ἐδῶ θὰ πάρωμεν τουρκικὸν καφέ.

— Δόξα τῷ Θεῷ! Καφὲς ἦτο αὐτὸς ποῦ μᾶς ἐδίδον εἰς τὸ ἀτμόπλοιο!

Καὶ κατέλθωμεν πρὸς τὸ ἑλληνικὸν καφενεῖον.

Ὅλοι ἐκεῖ ὀμιλοῦν ἑλληνιστί.

Τὸ μπουϊγιαμπές.

Ἡ μεσημβρία ἔφθασε ταχέως.

Πρὶν ὅμως φθάσει ἡ μεσημβρία καὶ ἄλλοι τῶν συνταξιδιωτῶν μας εὐρέθησαν ἐκεῖ.

— Λοιπὸν πάμε νὰ γευματίσωμεν;

— Πάμε.

Καὶ διηυθύνθημεν εἰς ἐν ἐκεῖ πλησίον ὀνομαστοῦν ἐστιατόριον.

— Πρέπει νὰ δοκιμάσετε τὸ μπουϊγιαμπές.

Τὸ μπουϊγιαμπές εἶναι φαγητὸν τῆς Μασσαλίας. Ὅλα τὰ ξενοδοχεῖα τὸ γεῦμα καὶ τὸ δεῖπνον ἀπαραιτήτως πρέπει νὰ ἔχουν μπουϊγιαμπές. Ἔστι δὲ μπουϊγιαμπές ἐν εἶδος ποικιλίας ἰχθύων καὶ ἀστακῶν βεβρασμένων καὶ ἔχει θαυμασίαν οὐσίαν. Ἡ μερὶς τιμᾶται ἀπὸ ἐνὸς μέχρι τριῶν φράγκων, ἀναλόγως τῶν ἐστιατορίων. Τὸ μπουϊγιαμπές εἰς τὰ ἐστιατόρια τῶν Παρισίων εἶνε ἄγνωστον.

Ἀνὰ τὴν Μασσαλίαν.

Τὸ ἀπόγευμα ἐπεχειρήσαμεν περίπατον ἀνὰ τὴν Μασσαλίαν. Ἡ Μασσαλία ἔχει μέγα δίκτυον τροχιοδρομῶν ἠλεκτρικῶν.

Καὶ ἐν πρώτοις, χάριν ἀναψυχῆς, ἀνῆλθομεν εἰς τὸν τροχιόδρομον τῆς Κορνίς. Ἐπὶ μίαν καὶ ἡμίσειαν ὥραν διήρκεσεν ὁ γῦρος τῆς Κορνίς, καθ' ὃν κατὰ διαστήματα ἐβλέπομεν τὴν θάλασσαν, διηρχόμεθα ὠραίας ἐπαύλεις, κήπους θαυμασίους, λεωφόρους μεγάλας καὶ πυκνοδενδροφυτευμένας, ὅλα μετ' ὀρθὸν, ὅλα μετ' ἤριον.

Ἀναγινώσκομεν διαφόρους ἐνδιαφερούσας ἐπιγραφὰς καταστημάτων:

«Ἐνδυμασίαι ἐπὶ παραγγελία ἐντὸς ὀκτώ ὥρων»

«Ξύρισμα 15 λεπτά».

«Λουτῆρες 30 λεπτά».

«Πωλοῦμεν μόνον ἐπὶ πιστώσει, ἀνευ ἐγγυήσεως».

Διερχόμεθα τὴν Μεγάλην Λεωφόρον καὶ θαυμάζομεν τὰ πολυτελῆ αὐτοκίνητα καὶ τὰς βαρυτίμους τουαλέττας τῶν ἐπιβαινουσῶν κυριῶν.

Ἡ ὥρα παρέρχεται ταχέως.

Ὁ ἥλιος πλησιάζει εἰς τὴν δύσιν του. Αἱ χαρίεσαι ἐργάτιδες ἐπιστρέφουσιν ἐκ τῆς ἐργασίας ἐσπευσμένως καὶ οἱ λαμπτήρες τῆς πόλεως ἠνοίφθησαν διὰ νὰ λούσων εἰς φῶς ἄπλετον τὴν Μασσαλίαν. Ἡ μεγάλη ὁδὸς τῆς Δημοκρατίας μετὰ τὰ κολοσσαῖα κτίριά της καὶ τὰς πολυτελεῖς προθήκας τῶν καταστημάτων, παρουσιάζει τὴν μεγαλύτεραν κίνησιν.

Αὐτοκίνητα καὶ ἄμαξαι διασταυροῦνται καὶ αἱ ἐξήκοντα χιλιάδες, αἵτινες ἀποτελοῦν τὸν κινήτων πληθυσμὸν τῆς Μασσαλίας, δίδουν ἰδιαιτέραν ζοήν.

Ἡ ὥρα τῆς ἀναχωρήσεως τῶν σιδηροδρομῶν πλησιάζει καὶ εἰς τὴν μεγάλην ὁδὸν τῆς Καναμπιέρ σχηματίζεται μακρὰ σειρὰ ἄμαξων, αἵτινες μεταφέρουν τὸν κόσμον εἰς τὸν σταθμὸν.

Εἰς τὸν σταθμὸν.

Φθάνομεν εἰς τὸν σταθμὸν.

Εἶναι ἀκόμη ἐνωρίς διὰ τὴν ἀναχώρησιν τῆς ἀμαξοστοιχίας τῶν Παρισίων.

Ὁ σταθμὸς κολοσσαῖος ἔχει μίαν ἀσυνήθη δι' ἡμᾶς κίνησιν. Κόσμος διάφορος, διαφόρους ὀμιλῶν γλώσσας καὶ διάφορον ἐνδυμασίαν φέρον, κινεῖται μέσα εἰς τὸν κολοσσὸν ἐκεῖνον. Καλλιτέχναι, ἐργάται, ἔμποροι, βιομήχανοι, χωρικοὶ, μπωέμ, γκριζέττες ἀποτελοῦν ἐν πανδαμῶνιον. Ἀχθοφόροι μετ' ἑκατὰ χειροκίνητα ὀμαξάκια μεταφέρουν τὰς ἀποσκευὰς τῶν ἐπιβατῶν εἰς τὰς ἀμαξοστοιχίας, ἐνῶ ἄλλαι ἀμαξοστοιχίαι ἀπὸ διαφόρων διευθύνσεως σταθμῶν, μετακομίζουσαι ἄλλον κινήτων πληθυσμὸν.

Κώδωνες ἠλεκτρικοὶ καὶ κώδωνες ἠχηροὶ ἀκούονται κατὰ διαστήματα καὶ ἄρχεται ἡδη ἡ ἐκκίνησις.

Ἀναχωροῦν τὰ τραίνα τῆς Τουλών, τοῦ Μπορδῶ, τῆς Λυών. Ἐχομεν ἀκόμη εἴκοσι λεπτά μέχρι τῆς ἀναχωρήσεως τῆς ἀμαξοστοιχίας Παρισίων.

Εἰς τὸ ἐστιατόριον τοῦ σταθμοῦ ἤρχισαν νὰ προσέρχωνται καὶ οἱ ἐπιβάται τῆς «Κιρκασίας».

— Μπὸν σουάρ!

— Καλὴ σπέρα.

Ἀκούονται χαιρετισμοὶ εἰς ὅλας τὰς γλώσσας. Καὶ διὰ νὰ μὴ μείνη ἡ ὠραία Ἀρμένισσα παραπονεμένη, μὴ ἀκούουσα τὴν γλώσσάν της, τὴν χαιρετῶ:

— Παριγκόν, μαντάμ!

— Ἀστουτουπαρίν, μονσιέ, ἀπαντᾷ μειδιῶσα καὶ υπερήφανος ἡ ὠραία συνταξιδιωτίς μας.

Εἰς τὸ τηλεγραφεῖον ὁ κόσμος συνωθεῖται νὰ τηλεγραφήσῃ. Τὰ τηλεγραφικὰ τέλη εἶναι τόσον εὐθηνά, ὅστε ὅλοι οἱ ταξιδιωτὰι τηλεγραφοῦν.

— Δὲν θὰ τηλεγραφήσετε σεῖς; μ' ἐρωτᾷ ὁ ἀχθοφόρος.

— Θεωρῶ περιττόν. Ἡμεῖς θὰ φθάσωμεν ἐνωρίτερον ἀπὸ τὸ τηλεγράφημα!

— Μαί, κομάν; Τὸ τηλεγράφημα θὰ ἐπιδοθῇ εἰς τὸν παραλήπτην του ἐντὸς ἡμισείας ὥρας.

— Δὲν βαρύνεσθε! Ἡμεῖς εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν τηλεγραφοῦμεν τώρα καὶ τὸ τηλεγράφημα φθάνει εἰς τὸν πρὸς ὃν ὄρον ὕστερα ἀπὸ 16 ὥρας.

— ὦ! παρεγκλάμπ!

— Μπιὲν σὺρ! Ἄλλ' ἀφοῦ ἐπιμένεις, ἄς τηλεγραφήσω καὶ ἐγώ.

Καὶ τηλεγραφῶ.

— Δώσατέ μου τὴν ἀπόδειξιν, λέγω εἰς τὸν τηλεγραφικὸν ὑπάλληλον.

— Δὲν χρειάζεται.

— Πῶς δὲν χρειάζεται. Ἐἰς τὴν πατρίδα μας οἱ τηλεγραφηταὶ δὲν μᾶς ἀφίνουσι νὰ φύγωμεν ἂν δὲν μᾶς δώσουν ἀπόδειξιν. Καὶ μάλιστα ἀπόδειξιν μετ' ἠχοῦ.

Ὁ κώδων τῆς ἐκκινήσεως σημαίνει ἤδη καὶ δὲν μοῦ ἐπιτρέπει νὰ συνεχίσω τὴν μετὰ τοῦ τηλεγραφητοῦ συνδιάλεξίν μου. Ἴσως θὰ ἐμάνθανον διατί εἰς τὰ γαλλικὰ τηλεγραφεῖα δὲν δίδουν ἀποδείξεις.

Ἄπο Μασσαλίας εἰς Παρισίους.

Ἀνερχόμεθα εἰς ἕν βαγόνι.

Ὅλοι γνωστοί. Ἡ ὠραία Ἀρμένισσα, ὁ κομπὸς

ΚΟΙΝΩΝΙΚΑ

ΤΗΣ ΗΜΕΡΑΣ

γέρων, ὁ Ἕλληρ συνταξειδιώτης, ὁ Καισαρεὺς, ὁ ἰατρός τῆς «Κιρκασίας» καὶ ὁ ὑποφαινόμενος.

Ἡ ἀμαξοστοιχία ἐκκινεῖ.

Θέλομεν 14 ὥρας μέχρι Παρισίων.

Ἦρχισεν ἡ συζήτησις. Ἐθαυμάσαμεν τὴν καθαρότητα τῶν διαμερισμάτων, τὴν τάξιν τοῦ σταθμοῦ, τὴν ταχύτητα τοῦ σιδηροδρόμου, ὅστις τρέχει με ταχύτητα 70 χιλιομέτρων τὴν ὥραν. Ἀστεινόμεθα με τὸν χωρικὸν σύντροφόν μας. Μᾶς διηγείται ὅτι τῷ φαίνεται ὡς ὄνειρον τὸ ταξειδιόν του, ὅτι εἶνε εὐτυχῆς διότι εἶδε τὴν Γαλλίαν.

Ἡ Ἀρμένισσα μᾶς διηγείται πῶς ἐπέρασε στὴ Μασσαλία, πῶς εὔρεν ἕναν ἐξάδελφόν της καὶ πῶς τὴν προέτεινε νὰ μείνῃ 5-6 ἡμέρας μαζὶ τῷ.

Ἡ ὀμιλία γίνεται ἐλευθεριωτέρα. Εὐρισκόμεθα πλέον εἰς τὴν Γαλλίαν. Κάτω ἡ σεμνοτυφία. Κάτω τὸ ψεῦδος. Ὅλα πρέπει νὰ ἦναι φυσικὰ πλέον. Πρέπει ὅλοι νὰ λέγωμεν τὴν ἀλήθειαν, νὰ ἐξωτερικεύωμεν ἄνευ συστολῆς ὅ,τι αἰσθανόμεθα, νὰ κινῶμεν τὰς χεῖρας ἐλευθέρως.

Ὁ κοιμῶς γέρων μᾶς διηγείται πῶς πρὸ εἴκοσιν ἐτῶν ἐταξείδευε τὴν νύκτα ἀπὸ τὸ Μπορνδὼ εἰς Λιζὸν καὶ πῶς, εὔρεθεις τὴν νύκτα εἰς τὸ βαγόνι αὐτὸς μετὰ τίνος νεαρῆς Γαλλίδος, προσεποιηθῆ τὸν ὑπονοβήτην.

— ὦ! σακρμπλέ!
Ἐκφωνεῖ ἡ ὥραία Ἀρμένισσα, θαυμάζουσα τὸν συνάδελφον τοῦ Ἀπόλλωνος, ἐνῶ ὁ Καισαρεὺς γέρων γελᾷ καὶ αὐτὸς χωρὶς τίποτε νὰ ἐννοῖ.

Αἱ ὥραι παρέρχονται ταχέως με διαφόρους διηγήσεις, με γέλωτα, με εὐθυμίαν πρωτοφανῆ.

Εἶναι ἡ ἐνδεκάτη ὥρα. Εὐρισκόμεθα εἰς τὸν πρῶτον σταθμόν, εἰς τὸ Ἀβινιόν. Ἡ πόλις διακρίνεται ὀλίγον, διότι ὁ σταθμὸς εἶναι κολοσσιαῖος. Ἡ ἀμαξοστοιχία σταθμεύει 15 λεπτά καὶ μᾶς δίδεται καιρὸς νὰ κατέλθωμεν.

- Ἐλα, κατέβα καὶ σύ, Χατζῆ Ἰμπαμπά!
- Νὰ κατεβῶ; Ποιῖ. Καὶ ἂν φύγῃ τὸ τραῖνο τί θὰ ἀπογίνῃ ἐδῶ; Ποῖον θὰ ὀμιλήσω τουρκικὰ;
- Μὴ φοβῆσαι, ἔλα.
- Γκελμέμ, τζάνουμ, γκελμέμ.

Ὁ γλυκύτερος ὕπνος.

Ἡ ἀμαξοστοιχία ἐκκινεῖ ἀπὸ τὸ Ἀβινιόν. Διερχόμεθα μέσῳ μυροβόλων κήπων, ἔνῳ οἱ φανοὶ τῆς πόλεως καὶ οἱ χρωματιστοὶ φανοὶ τῆς γραμμῆς ἀποτελοῦν τὸν μόνον ὀρίζοντα. Μακρόθεν διακρίνονται ὡς σιλουέτται τὰ μεγάλα κτίρια.

Ἡ ἀμαξοστοιχία τρέχει με μεγάλην ταχύτητα. Νομίζει τις ὅτι καὶ αὐτὴ ἀδημονεῖ νὰ φθάσῃ εἰς Παρισίους ἐνωρίτερον.

Καὶ ἐνῶ πρὸ ὀλίγου ζωνρότης ἐπεκράτει εἰς τὸ διαμερίσμα μας, ἤδη ἤρχισε νὰ βασιλεύῃ σιωπὴ καὶ τὰ βλέφαρα ἡμῶν γλυκῶς νὰ μισοκλειοῦν.

Μολονότι δὲ δὲν εἶναι τις ἐν ἀναπαύσει ἐν τῷ σιδηροδρόμῳ, ἐν τούτοις ὁ Μορφεὺς μᾶς θωπεύει ἠδέως καὶ οἱ περισσότεροι κοιμώμεθα ἤδη τὸν γλυκύτερον τῶν ὕπνων, τὸν ὁποῖον ταράσσει ὁ ἐρρυθμὸς κρότος τῆς ἀμαξοστοιχίας.

Μετ' ὀλίγον κοιμῶνται.

— Λυών!
Ἀντιχεῖ ἡ φωνὴ τοῦ σιδηροδρομικοῦ ὑπαλλήλου. Εὐρισκόμεθα ἤδη εἰς τὴν Λυών, τὴν μεγάλην αὐτὴν πόλιν τῆς Γαλλίας με τὴν καταπληκτικὴν βιομηχανικὴν κίνησίν της. Ὁ σιδηροδρ. σταθμὸς τῆς κέντρον πολλῶν διακλαδώσεων ἀποτελεῖ ἀληθῆ Βαβυλωνίαν. Πρωτοφανῆς κίνησις ἐπικρατεῖ, ἐνῶ οὐδεμία παρατηρεῖται ζῶν ἐν τῇ ἀμαξοστοιχίᾳ.

Ὅλοι κοιμῶνται. Οἱ ἐλάχιστοι ἀγρυπνοῦντες κατὰ τὴν ὥραν ἐκείνην κατέρχονται εἰς τὸν σταθμὸν νυσταλέοι καὶ περιεργάζονται τὰ διάφορα μέρη τοῦ σταθμοῦ τῆς Λυών.

Εἶναι ἡ δευτέρα πρωϊνὴ ὥρα, καθ' ἣν ἐκκινώμεν, ἀφίνοντες ὀπισθεν ἡμῶν τὴν Λυών με τὰς 600 χιλιάδας τῶν κατοίκων της καὶ τὰ ὑπερπεντακόσια μεγάλα ἐργοστάσιά της με τὰς τριανυφήλους καπνοδόχους των.

Ὅλοι κοιμῶνται εἰς τὸ διαμερίσμα μας. Τοὺς μιμοῦμαι.

ἸΤΟΪΚΟΛΥΒΡΙΟΝ

Εἰς τὸ προσεχές:

Ὅταν ὁ ἥλιος ἀνέιλις. — Τὸ δάσος τοῦ Φοντεμπλώ. — Ἡ πρώτη ἡμέρα ἐν Παρισίους. — Ὁ σκοπὸς μου. — Ἐνας Ἕλληρ ἄνδρ Ζορὰν. — Αὐτὰ συμβαίνουν μόνον εἰς Παρισίους. — Σεισιπείδι καὶ Ἅγιος ὁ Θεός. — Τὸ Καρπὲ Λατέν. — Νυξ τρέλλας.

Ἀναχωρήσεις. — Ἀνεχώρησε προχθὲς σιδηροδρομικῶς εἰς Θεσσαλονίκην ὁπως ἀναλάβῃ τὴν διεύθυνσιν τῆς συντάξεως τῆς ἀπὸ τῆς αὐριον ἐκδοθησομένης ἐκεῖ καθημερινῆς ἐφημερίδος «Μακεδονία» κ. Ἀντ. Παπαδόπουλος, γνωστὸς δημοσιογράφος καὶ ἡμέτερος συνεργάτης.

— Μετὰ ὀλιγοήμερον ἐνταῦθα διαμονήν, ἐπέστρεφεν εἰς τὴν γενέτειράν του Συνασόν, ὁ αὐτόθι διακεκριμένος ἰατρός Ι. Σ. Ἀρχέλαος.

Ἀφίξεις. — Ἀφίκετο ἐνταῦθα, ἔνθα θὰ παραμεινῇ ἡμέρας τινάς, ὁ διακεκριμένος ἐν Γκιουμουλδζινη ἰατρός κ. Γ. Ματσόπουλος.

Θάνατοι. — Εἰς τὸ ἄνθος τῆς ἡλικίας αὐτῆς ἡ σεμνὴ καὶ χαριτόβουτος δέσποινα **Κάκια Ἡλιάσκου**, σύζυγος τοῦ κ. Ἰωάννου Κ. Ἡλιάσκου, ἐξεμέτησε τὸ ζῆν ἐν Χάλκῃ, παρὰ τὰς πολλὰς περιθάλψεις τῆς λατρευούσης αὐτὴν οἰκογενείας. Ἡ κηδεῖα της ἐγένετο τὴν Πέμπτην, παρακολουθήσαντος ἀπειροῦ πλήθους, ὅπερ ἐξεδήλωσε τὰ πρὸς τὴν σεβαστὴν οἰκογένειαν Ἡλιάσκου, καὶ ἰδίᾳ τὸν ἀξιότιμον αὐτῆς σύζυγον, αἰσθημάτων του. Τῇ μεταστάσῃ εὐχόμεθα γῆν ἐλαφρὰν καὶ τῇ τεθλιμμένῃ οἰκογενείᾳ αὐτῆς τὴν ἐξ ὕψους παρηγορίαν.

Αἶμος. — Ἐν Ἀδριανουπόλει ἤρξατο ἐκδιδομένη με ἐκλεκτὴν ὕλην καθημερινὴ ἐφημερίς ὁ «Αἶμος» ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ κ. Π. Σ. Φωτιάδου, τοῦ γνωστοῦ τῆς πόλεως μας δημοσιογράφου. Εὐχόμεθα αὐτῇ προκοπὴν καὶ εὐδοκίμειαν.

Μικρασιατικὸν Ἡμερολόγιον. — Ἀγγέλλεται ἡ ἐκδοσις ὑπὸ τῆς ἐν Σάμῳ συμπαιθοῦς ποιητρίδος καὶ ἡμετέρας συνεργάτιδος δος Ἑλένης Σβορώνου, τοῦ «Μικρασιατικοῦ», ὅπερ ἀριθμεῖ 6 ἐτῶν γονιμῶτατον βίον. Ὁ ἐφετεινὸς τόμος, ὅστις θὰ κυκλοφορήσῃ ἀπὸ τοῦ προσεχῶς Νοεμβρίου, θὰ εἶναι λίαν ἀξιανθῶς καὶ θὰ διακρίνηται, ὡς καὶ οἱ προηγουμένοι, διὰ τὴν ἐκλεκτικότητα τῆς ὕλης του καὶ τὸ καλλιτεχνικὸν τῆς ἐκτινώσεως. Τιμὴ ἐκάστου τόμου χρυσοδέτου γρ. 15.

Ἀριστεύς. — Τὴν Κυριακὴν ἐν Προύση, παρουσίᾳ τοῦ Νομάρχου, ἐγένετο ἡ διανομὴ τῶν βραβείων καὶ διπλωμάτων τοῦ Ἀυτοκρατορικοῦ Λυκείου. Μεταξὺ τῶν ἀποφοιτησάντων ὁμογενῶν μαθητῶν ἔλαβε τὸ πρῶτον ἀριστα καὶ ὁ ἐκ Συνασοῦ κ. Αἰμίλιος Π. Βαϊάνης. Ἀπευθύνομεν αὐτῷ θερμὰ συγχαρητήρια.

Τελετὴ Μακροχωρίου. — Τὴν Κυριακὴν ἐγένετο ἡ σχολικὴ ἐορτὴ τῶν ἐκπαιδευτηρίων Μακροχωρίου. Μετὰ τὴν συνήθη ἱεροτελεσίαν, ὁμίλησεν ἡ διευθύντρια τοῦ Παρθεναγωγείου δος Νίνα Καμυαρίδου, μετ' ὃ ὁ διευθυντὴς κ. Κ. Παπαδόπουλος ἀνέπτυξε τὰ κατὰ τὸ λήξαν σχολικὸν ἔτος. Ἀμφότεροι οἱ λόγοι κατεχειροκροτήθησαν. Τὴν τελετὴν ἐποίκιλον ὠραιότατα ἄσματα, ψαλέντα ὑπὸ μαθητῶν καὶ μαθητριῶν, ἐπεσφράγισε δὲ ὠραία προσομιλία τοῦ προεσταμένου τῆς κοινότητος παν. ἀρχιμανδρίτου κ. Σαωκράτους Σταυροῦδου. Πάντες οἱ παρευρεθέντες συνεχάρησαν τὸ διδάσκον προσωπικὸν διὰ τὰ λαμπρὰ ἀποτελέσματα τῆς ἐργασίας αὐτοῦ.

Ἀγροτικὴ ἐορτὴ. — Τὴν Κυριακὴν ἐγένετο εἰς τὴν ἐν Τσεγκέλκιοι γραφικὴν τοποθεσίαν Ἀγίασμα ὑπὲρ τοῦ αὐτόθι Ἐρμου ὠραιότατη ἀγροτικὴ ἐορτὴ. Κατ' αὐτὴν ἐπαιάνιζον αἱ μανδολίναι Φαναρίου, Τσεγκέλκιοι καὶ Βλάχας ἐκλεκτότατα τεμάχια. Ἐπικολούθησε χορὸς ὑπὸ τὰς πλατάνους, γενικὴ δὲ καὶ ἀδιάπτωτος εὐθυμία ἐπεκράτησεν. Ἡ διοργανωτικὴ ἐπιτροπὴ μεγάλας κατέβαλε προσπάθειας πρὸς ἐπιτυχίαν τῆς ἐορτῆς ταύτης, ἥτις εἶχε καὶ ἀρκετὰ γενναίας εἰσπραξεις.

Γράφουσιν ἡμῖν ἐκ Κίου: Ἐπερατώθησαν αἱ γραφαὶ καὶ προφορικαὶ ἐξετάσεις τῶν ἐκπαιδευτηρίων μας. Τὴν δὲ παρελθούσαν Κυριακὴν ἐγένετο ἡ ἐπίδοσις τῶν ἀπολυτηρίων εἰς τοὺς τελειοφοίτους. Τῆς τελετῆς προέστη ὁ πεπρωμένος ἡμῶν ἱεράρχης Σεβασμιώτατος Νικαίας κ. Βασίλειος, ὅστις καὶ καταλλήλως ὁμίλησεν, ἐμπνεύσας παρηγόρους ἐλπίδας εἰς τὰς ψυχὰς τῶν Κιανῶν καὶ τονίσας, ὅτι μόνον διὰ τῆς δημοτικῆς ἐκπαίδευσως, ἐξ ἴσου καὶ γενικῶς παρεχομένης, θὰ δυνήθωσι νὰ εὐημερήσωσι τὰ τέκνα τῆς πατρίδος ἐπ' ἀγαθῷ αὐτῆς καὶ τοῦ ἔθνους. Ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ ταύτῃ σημειοῦμεν ἐνταῦθα ὅτι τὸ παρθεναγωγεῖον καὶ ἐφέτος ἐπέδειξε λαμπρὰ ἀποτελέσματα, ὀφειλόμενα εἰς τὴν παραδειγματικὴν φιλοπονίαν τῶν διδασκαλισσῶν καὶ ἰδίᾳ τῆς ἀόκνου καὶ δραστηρίας διευθυντρίδος δος Μαρίας Κεντιογλου. Δυστυχῶς τὸ αὐτὸ δὲν δύναται νὰ λεχθῆ καὶ διὰ τὸ ἀρρεναγωγεῖον, τὸ ὁποῖον, ὡς ἐκ τῆς κατὰ τὸ ἔτος τοῦτο συμβάσεως ἀνωμαλίας καὶ τῆς παύσεως τοῦ διευθυντοῦ του, μεγάλως ὀστέρησεν. Ἐν τούτοις τὸ λοιπὸν προσωπικὸν ἐργάσθη λίαν φιλοτιμῶς.

«Ὁ ἄρτι ἐξ Ἑσπερίας ἐπανακάμψας...»

Κάτι φοβερόν, πρωτάκουστον, «τερατωδῶδες», συνέβη πρό τινος εἰς τὴν πόλιν μας, τὸ ὁποῖον τὸ νοῆμον ἑλληνικὸν δημόσιον, περισπώμενον κατὰ τὰς ἡμέρας αὐτὰς ἀπὸ τὰ πολιτικὰ γεγονότα, ἀπὸ τὸ ζήτημα τοῦ Ἐθνικοῦ Λυκείου καὶ τῶν... περιστροφῶν τῶν δολοφόνων τοῦ Ζεκῆ βέη, δὲν ἀντελήφθη.

Ἄλλ' ἐγώ, χάριν τῆς ἱστορίας τῶν καθ' ἡμᾶς ἠθῶν καὶ ἐθίμων, καθήκον ἔχω νὰ καταστήσω γνωστὸν ἀνά τὸν ἑλληνικὸν κόσμον τὸ ἔκτακτον τοῦτο γεγονός, τὴν οἰκτρὰν ταύτην ἀνορθογραφίαν τῆς κοινωνικῆς μας σελίδος, τὴν παρανομίαν αὐτὴν, τὴν διαπραχθεῖσαν εἰς τὸν ἄγραφον μὲν, ἀλλ' ἱερὸν Κώδικα τῆς ἐθιμοτυπίας, τῶν κοινωνικῶν θεσμίων, τὴν ἀσύγγνωστον αὐτὴν παρατυπίαν τοῦ τυπικοῦ τῶν τύπων.

Ὁμογενὴς ἰατρός καὶ ἐμοῦ φίλος, πρὸ μηνὸς ἀπῆλθεν εἰς Παρισίους.

Τὸ πρῶγμα εἶνε βεβαίως σύνηθες. Ἄλλ' εἰς τὴν περίστασιν αὐτὴν συνέβη κάτι ἀσύνηθες, κάτι ἔκτακτον, πρωτάκουστον, «ἀπιστεῦτως τερατωδῶδες». **Καμία ἑλληνικὴ ἐφημερίς δὲν ἐξήγγειλε τὴν ἀναχώρησιν τοῦ Ἀσκληπιάδου!**

Αὐτὸ εἶνε τὸ παραδόξως παράδοξον, τὸ παράτυπον, τὸ ἀσυγχώρητον, τὸ κοινωνικῶς παράνομον, τὸ παρανόμως ἀκοινωνήτον, τὸ ἀκαταλόγιστον, τολμῶ εἰπεῖν.

Ὁμογενὴς ἰατρός ἀπέρχεται εἰς Παρισίους.

Τί ἐπιβάλλει εἰς τοιαύτην περίπτωσιν ὁ κοινωνικὸς νόμος, ἡ ἐθιμοτυπία, τὸ ἠθικὸν γόητρον τῆς Ἐπιστήμης, αὐτὸ τὸ ὕλικὸν συμφέρον τῆς Ἱατρικῆς;

Ἐπιβάλλει νὰ γράψῃ ὁ ἑλληνικὸς τύπος αὐθιμερὸν τῆς ἀναχωρήσεώς του;

«Σήμερον ἀπέρχεται εἰς Παρισίους ὁ διαπρεπὴς παρ' ἡμῖν Ἀσκληπιάδης καὶ ἔγκριτον κοινωνικὸν μέλος κ. Τάδε, ἐπὶ σκοπῷ νὰ ἐπισκεφθῆ τὰς Κλινικὰς τῆς πρωτευούσης τῶν φώτων καὶ ἐκ τοῦ σύνεγγυς παρακολουθήσῃ τὰς ἐν τῇ Ἐπιστήμῃ ἐπιτεχνθείσας προόδους καὶ μελετήσῃ τὰ ἐν χρήσει ἐν τῇ θεραπευτικῇ νεώτατα συστήματα. Οἱ φίλοι καὶ οἱ πολυπληθεῖς πελάται τοῦ διακεκριμένου Ἀσκληπιάδου ἐπεύχονται αὐτῷ αἰσίαν τὴν ἐπάνοδον».

Τοιαυτὰ τινα ὄφειλε νὰ γράψῃ ὁ ἐγχώριος ἑλληνικὸς τύπος διὰ τὴν εἰς Παρισίους ἀναχώρησιν τοῦ φίλου ἰατροῦ.

Καὶ ὁμως, διὰ πρώτην φοράν, σιγῇ βαθεῖα τοῦ τύπου ἀποχαιρεῖται τὸν ἀπερχόμενον ἰατρόν...

Τὸ γεγονός, ἂν καὶ ἄλαλον, δὲν διατυμπανίζει τὴν ἀσύγγνωστον καὶ ἀπότομον καταπάτησιν τῶν κοινωνικῶν συνθηκῶν;

Ὁ φίλος ἰατρός ἐκ Παρισίων μεταβαίνει εἰς Λονδίον.

Ἀνασκαλεύω καθ' ἐκάστην ἡμέραν τὰ ἐγκύρια φύλλα. Τίποτε. Καὶ τώρα ἀκόμη τὸ σπουδαῖον τοῦτο γεγονός δὲν ἐξαγγέλλεται ἀνά

τόν Έλληνισμόν από τούς διαπρυσίους δημοσίους κήρυκας, από τās εφημερίδας μας.

‘Η άδημονία μου θά έκορυφούτο εις βαθμόν τοιοῦτον, ὥστε και εις τό Στρατοδικεῖον νά καταγγείλω τήν ένοχον ταύτην άμέλειαν, τήν άδικαιολόγητον ταύτην παράλειψιν τών υπευθύνων και τών συντακτών τών έλληνικών εφημερίδων, οἵτινες καταγοῦσιν άυθαιρέτως άπαραίτητον ὄρον κοινωνικῆς άλληλεγγύης, έάν μία τελευταία έλπις δέν έπαρηγόρει τήν άπελπισίαν μου.

‘Η έπάνοδος τοῦ φίλου Ιατροῦ θ’ άνεπλήρου ίσως τά παρανόμως και παρατύπως γενόμενα, και θά έθετε τά πράγματα, τά θέσμια, τās κοινωνικās συνθήκας, εις τήν παρακινδυνεύσασαν θέσιν των.

Κατά τήν έπάνοδον τοῦ Ιατροῦ θά είχον, βεβαίως, τήν υπερωτάτην εύχαρίστησιν ν’ άναγνώσω :

«Εύχαρίστως άγγέλλομεν, ὅτι έπανέκαμψε σήμερον εκ τῆς άνά τήν ‘Εσπερίαν’ επιστημονικῆς αὐτοῦ περιοδείας ὁ διακεκριμένος τῆς πόλεως ἡμῶν Ιατρός κ. Τάδε. ‘Ο συμπαθῆς Ιατρός, επισκεψάμενος τās μεγαλειτέρας και

σπουδαιότερας Κλινικās τῆς Γαλλίας και ‘Αγγλίας, και ένδελεχῶς μελετήσας τά θεραπευτικά μέσα και τās νεωτάτας μεθόδους τῆς θείας επιστήμης, πλοῦτον ὄλον νέων γνώσεων άποκομίζει, επ’ άγαθῶ τῆς πολυαριθμου αὐτοῦ πελατείας, ἥτις έναγωνίως άνέμενε τήν επάνοδόν του».

Και τήν επάυριον, βεβαίως, θά έδημοσιεύετο ιδιαίτερα ειδοποίησις με τās αρχικās λέξεις :

«‘Ο άρτι εκ ‘Εσπερίας’ επανακάμψας...» και τά λοιπά και τά λοιπά.

‘Απογοήτευσις σπαραξικάρδιος. ‘Απάτη οικτρά. Και πάλιν νεκρική σιγή.

‘Ο φίλος Ιατρός επανέκαμψεν «εκ ‘Εσπερίας’» πρό εβδομάδος, και μ’ ὅλα ταῦτα οὔτε έν ὄργανον τοῦ τύπου, δια τόν τύπον τοῦλάχιστον, δέν εξήγγειλε τό πράγμα εις τό δημόσιον και ιδιαίτέρως εις τήν «έναγωνίως άνάμενουσαν πολυαριθμον πελατείαν».

‘Εντόνως διαμαρτύρομαι δια τήν παρατυπίαν ταύτην τοῦ τύπου μας, και έν ὀνόματι τών καταπατουμένων κοινωνικῶν ὄρων και

παραδόσεων και τῆς προσβαλλομένης αξιοπρεπείας τών μυστῶν τῆς ‘Ιατρικῆς ‘Επιστήμης, καταγγέλλω τήν άσύγνωστον αὐτήν δημοσιογραφικήν άκηδίαν εις τά Προεδρεία τοῦ Συνδέσμου τών ‘Ελλήνων Δημοσιογράφων και τοῦ Σωματείου τών ‘Ελλήνων Συντακτῶν... .

‘Υψιστε Θεέ!... Τί βλέπω;... Εἰς σημερινήν εφημερίδα, τήν ὁποίαν τώρα άνοίγω, άπαντῶ :

«‘Επέστρεψεν εκ Παρισίων [και Λονδίνου, ὅπου είχε διατρέψει επ’ άρκετόν, ὁ φίλος Ιατρός κ... κτλ.». .

‘Ανεκλάλητος ἡ χαρά μου. ‘Ανακαλῶ, κύριοι, ὅσα έγραψα... Πολίται, χειροκροτήσατε!

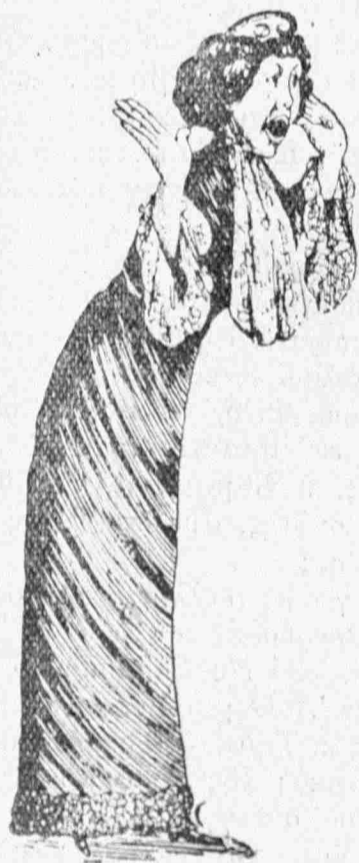
Οἱ τύποι, οἱ θεσμοί, αἱ συνθήκαι έσώθησαν!

Στερεοί, άκλόνητοι διατηροῦνται και διαιώνίζονται εις δόξαν και εύκλειαν τοῦ ἡμετέρου γένους.

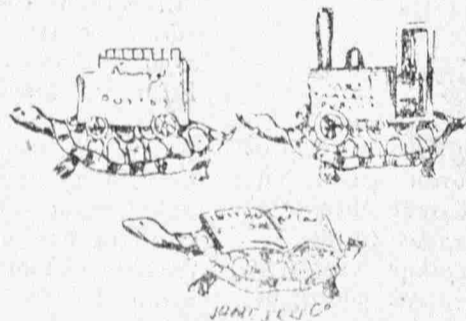
ΦΑΡΜΑΚΙΑΔΗΣ

‘Η Γαλλία ὀλοφυρομένη.

Τά χάλια μας.

SISMANOGILIO MEGARON

— Δυστυχία μου! ‘Εχύθηκε ἡ σούπα ποῦ τόσον καιρό μαγείρευα!

— ‘Αλλοίμονον! με τέτοιαν πρόοδον θέλομεν και... πρόοδον.

(Γιδίκ)

Οἱ έχοντες ανάγκην άντικειμένων δια δῶρα ἢ δι’ άτομικήν των χρῆσιν, ὡς και δι’ αγοράς χονδρικῶς πρὸς μεταπώλησιν, ἄς άπευθυνθῶσιν έν Γαλατῶ, έντός τοῦ Μεγ. ‘Εθνικοῦ Χανίου, αριθμός 13 και 14 εις τήν ΑΠΟΣΗΚΗΝ

ΙΑΠΩΝΙΚΩΝ ΕΜΠΟΡΕΥΜΑΤΩΝ τοῦ ὁμογενοῦς κ. ΕΥΡΙΠΙΔΟΥ ΟΔ. ΣΑΜΑΘΡΑΚΗ γενικοῦ αντιπροσώπου μεγάλου εξαγωγικοῦ οἴκου τῆς ‘Ιαπωνίας,

ένθα θέλουσιν εὔρη ὅλα τά άριστουργήματα τῆς ‘Ιαπωνικῆς βιομηχανίας, εἰς τιμῆς άπιστευτῶς εὐθηνάς.

‘Οσοι θέλετε νά ιδῆτε τόν αληθινόν κόσμον, τήν μεγάλην κίνησιν, τόν αληθῆ πλοῦτον, τήν πρωτοφανῆ πολυτέλειαν, τās άγνωστους διασκεδάσεις, δύνασθε πολὺν εύκόλως και με πρωτοφανῆ οικονομίαν νά τά ιδῆτε, λαμβάνοντες μέρος εις τήν εκδρομήν τών Παρισίων, ἥτις θά αναχωρήσῃ έντεῦθεν μετα 19 ἡμέρας. Αἱ έγγραφαι θά κλείσουν τήν 12 τρέχοντος μηνός. Σπεύσατε λοιπόν εις τόν ὄργανωτήν κ. Θωμᾶν Βαλαλᾶν, έν Γαλατῶ, Χάνιον ‘Αγίου Πέτρου, αριθ. 11. Τό εἰκονογραφημένον πρόγραμμα δίδεται δωρεάν.

Κυκλοφορεῖ τό τέταρτον τεῦχος ΤΩΝ ΜΥΣΤΗΡΙΩΝ ΤΗΣ ΦΑΡΜΑΣΩΝΙΑΣ

Η ΠΙΠΙΡΟΥΔΑ ΕΡΓΟΝ ΤΟΥ ΙΑΤΡΟΥ CANDÈZE ΜΕΤΑΦΡΑΣΘΕΝ ΥΠΟ ΤΗΣ Δοκς ΝΟΕΜΗΣ Α. ΖΩΗΡΟΥ ΠΑΣΑ

‘Ανάγνωσμα τερπνόν και διδακτικόν, αληθές τῆς οἰκογενείας έντροφήμα, διακεκοσμημένον δια καλλιτεχνικῶν κεχρωματισμένων εικόνων.

Τό έργον ὀλόκληρον, δεδεμένον καλλιτεχνικῶς, τιμᾶται έν τέταρτον Α. Τουρκίας. Οἱ βουλόμενοι νά τό αγοράσουν εις φυλλάδια, θά πληρώσουν πρὸς 1 γρ. τό φυλλάδιον.

Εὔρίσκεται εις ὅλα τά βιβλιοπωλεῖα Γαλατῶ και Πέραν.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΣΥΜΕΩΝ ΤΣΑΛΙΔΗΣ

Προμηθευτής θέσεων δι’ ὑπαλλήλους έν Πόλει, ὁδός Καπνοτελωνείου, άνωθεν τοῦ Καφενείου ‘Ι. Κτυπιάδου